

ပိတ်ကူးချိချိအနုပညာ

သေခါတောဆွေ

ဘော့ပရစ်တီး

ကမ္ဘာထိပ်တန်း
ဟာသဝတ္ထုတိုများ

တတိယအကြိမ်

mgvye.com

ဟာသစာရေးဆရာကြီး သော်တာဆွ
 မြန်မာပြန်ဆိုခဲ့ပြီး
 မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်တို့ စွဲမက်ခဲ့ရသည့်
 ဝီလီယန်ဝီးမတ်လျက်ကော့ပ်စ်၏
 ဘော့ပရစ်တီးဝတ္ထုတိုများ

ဤဝတ္ထုတိုများသည်
 အရေးအသားအဖွဲ့အနွဲ့ကို ရယ်စရာမလုပ်ဘဲ
 ဇာတ်ကွက်ဇာတ်လမ်းကို ပစာနထားသောကြောင့်
 ဇာတ်လမ်းအလှည့်များ အလွန်ကောင်းပြီး
 မြန်မာလို တိုက်ရိုက်ပြန်၍ အရသာမပျက်သော
 ရှားရှားပါးပါး နိုင်ငံရပ်ခြား ဟာသဝတ္ထုတိုများဖြစ်သည်။
 ဇာတ်ကောင် ဘော့ပရစ်တီးသည်
 လူရိုးလူကောင်းမဟုတ်။ လူလည် လူလိမ် လူညာ
 သူများအပေါ် ကလိန်ကျတတ်သူ
 အင်မတန် ဉာဏ်များသူဖြစ်သည်။
 သို့သော် စာဖတ်သူသည် သူ့အကြောင်းကို ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်း
 ဖြင့် သူ့ကိုနှစ်သက်သဘောကျလာအောင် အရေးအဖွဲ့
 ကောင်းသော ပြောင်မြောက်သည့် ဟာသဝတ္ထုတိုများ
 ဖြစ်သည်။

William Wymark Jacobs

Born - 8 September 1863

Wapping, London, England

Died - 1 September 1943

(aged 79)

Hornsley Lane, Islington,

London, England

Occupation -

Short story writer & novelist

Nationality - English

Period - 1885-1943

ISBN9789997112200

9 789997 112200

2,800.00KS

ဘော့ပရစ်တီး ကော့ပရစ်တီး မဟာဝေဝေဝေဝေဝေဝေ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၆၂၀၁၁၁ နှင့်

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၅၃၀၂၁၁ တို့ဖြင့်

မျက်နှာဖုံးကို M.S.O ပြုလုပ်ပြီး ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချို စာအုပ်တိုက်၊ ၈၅၊ ၁၆၄ လမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်နှင့် ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ ရန်ကင်း၊ ရန်ကုန်တို့က တတိယ အကြိမ် စောင်ရေ- ၅၀၀ ရိုက်နှိပ်ကာ ၂၀၁၁၊ ဧပြီလတွင် တန်ဖိုး ၂၈၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်။

စာအုပ်ချုပ် - ကိုစာမိအေ(လှိုင်)

၈၉၅.၈၃

သော်တာဆွေ

ဘော့ပရစ်တီး / သော်တာဆွေ ။ - ရန်ကုန်။

စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ ၃ ကြိမ်၊ ၂၀၁၁။

စာမျက်နှာ ၂၂၆ မျက်နှာ၊ ၁၃.၂ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ

(၁) ဘော့ပရစ်တီး

မာတိကာ

* မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာစာ	၁
* ဝီလျံဝီးမတ် ဂျက်ကော့ဗ်စ်	၃
၁။ လှဥယျာဉ်	၄
၂။ သူ့ဆွေမျိုး ငါ့ဆွေမျိုး	၂၃
၃။ တစ်ရွာလုံးနှင့် တစ်ယောက်	၄၁
၄။ သေနတ်မှန် အာမခံကလပ်	၆၂
၅။ ကျားဆိုသော ကျား	၈၂
၆။ မျက်လှည့်ဆရာ	၁၀၃
၇။ ဘော့ပရစ်တီးကို မိအောင်ဖမ်း	၁၂၅
၈။ လက်ဝှေ့ချန်ပီယံ ရွှေလက်သီးနှင့် စိန်လက်သံ	၁၄၅
၉။ လှည့်စားသူ	၁၆၄
၁၀။ အိမ်ထောင်ဦးစီး	၁၈၈
၁၁။ ရှေ့နေကြီး ကွင့်စံ	၂၀၈

mgyc.com

mgyc.com

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာစာ

ယခု ကျွန်တော် ဘာသာပြန်သော 'ဘော့ပရစ်တီးနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ' သည် ကျွန်တော် ဟာသစာရေးဆရာ ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ကိုယ်ဖတ်တတ်သည့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့်ထုတ်သော နိုင်ငံခြားဟာသဝတ္ထုတွေကို မိမိ လက်လှမ်းမီသမျှ ဖတ်ခဲ့ဖူးရာ များစွာသောဝတ္ထုတိုသည် (လူမျိုးတစ်မျိုးနှင့် တစ်မျိုး ရယ်ကြပုံချင်း မတူကြသဖြင့်) မြန်မာလို တိုက်ရိုက်ပြန်မဖြစ်ကြပေ။ ယခု ဂျက်ကော့စ်၏ ဝတ္ထုတိုများကျတော့ တိုက်ရိုက်ပြန်၍ ရသည်ကိုတွေ့ရ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့ဝတ္ထုများသည် အရေးအသား အဖွဲ့အနွဲ့ကို ရယ်စရာ မလုပ်ဘဲ ဇာတ်ကွက်ဇာတ်လမ်းကို ပဓာနထားသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဇာတ်လမ်းအလှည့်တွေ သိပ်ကောင်းသည်။

ဤဘော့ပရစ်တီးဝတ္ထုများသည် အင်္ဂလန်ပြည် တောင်ပိုင်းဒေသကလေး ဗြူရီရွာရှိ ပန်းဂေါ်ဖီအရက်ဆိုင်ရှေ့၊ အရိပ်အာဝါသကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် ထိုရွာ၏ ရှေ့မိနောက်မိလူကြီး ဖိုးသက်ရှည်သည် ထိုအရက်ဆိုင်သို့ ရောက်လာကြသော ခရီးသည်များအား သူက မိတ်ဖွဲ့ပြီး သူ့ကို အရက်ဒကာခံစိမ့်သောငှာ ဤ ဗြူရီရွာကလေးက သူများအကြောင်းကို ပြောပြခြင်းဖြင့် ဤဘော့ပရစ်တီးပါဝင်သော ဝတ္ထုတို ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

စင်စစ် ဘော့ပရစ်တီးသည် လူရိုးလူကောင်း မဟုတ်။ လူလည်၊ လူလိမ်၊ လူညာ၊ သူများအပေါ် ကလိမ်ကျတတ်သူ၊ အင်မတန် ဉာဏ်များသူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် စာဖတ်သူသည် သူ့အကြောင်းကို ဖတ်ရင်း ဖတ်ရင်းဖြင့် သူ့ကို နှစ်သက်သဘောကျ လာပါလိမ့်မည်။

အဘယ်ကြောင့်နည်း။

ဤစာအုပ် လက်ဝယ်ရောက်ပြီပဲ၊ စာဖတ်သူကိုယ်တိုင် ဖတ်ရှု၍ ကြည့်
ပေရော့ ...။

ကမ္ဘာတွင် စာပေစင်မြင့်ရောက်နေသော ထိပ်တန်းဟာသ ဝတ္ထုတိုများ
သင့်စာအုပ်စင်တွင် ရှိနေသင့်ပါ၏။

စာအုပ်

ဝီလျံဝီးမတ် ဂျက်ကော့ဗ်စ် (၁၈၆၅-၁၉၄၃)

ကမ္ဘာ့စာပေလောကတွင် ဟာသစာရေးဆရာသည် ရာခိုင်နှုန်း အနည်းဆုံး ဖြစ်သည်။ ထိုအနည်းဆုံးရာခိုင်နှုန်းမှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး စာရေး ဆရာ ဝီလျံဝီးမတ် ဂျက်ကော့ဗ်စ်က ထိပ်တန်းမှ ပါဝင်ခဲ့သည်။

ဂျက်ကော့ဗ်စ်သည် ၁၈၆၅ ခုနှစ်၌ အင်္ဂလန်ပြည် လန်ဒန်မြို့အရှေ့ပိုင်း ဝက်ပင်းအရပ်တွင် ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ သူ့ဖခင်မှာ သင်္ဘောဆိပ်ကမ်း အရာရှိတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့၍ သူ၏ ငယ်စဉ်ဘဝသည် ဆိပ်ကမ်းအလုပ်သမားများနှင့် သင်္ဘောသားများအကြားတွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်ဖြစ်သောကြောင့် သူရေးသော ဝတ္ထုများထဲတွင် ထိုလူတန်းစား အများအပြား ပါဝင်လေသည်။

သူ စာရေးဆရာမဖြစ်မီ ၁၈၈၃ ခုနှစ်၌ အစိုးရဘဏ်တစ်ခုမှာ စာရေးအဖြစ် အမှုထမ်းသည်။ ထိုစဉ်အတွင်း ဟာသစာရေးဆရာကြီး ဂျရမ်းကေဂျရမ်း၏ နည်းနာနိဿယဖြင့် ဟာသဝတ္ထုများကို စတင်ရေးသားလာခဲ့ရာ ၁၈၉၆ ခုနှစ်တွင် သူ၏ ပထမဦးဆုံးသော ဟာသဝတ္ထု ပေါင်းချုပ်တစ်အုပ် စတင်၍ ထွက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် သူ၏ တတိယမြောက် စာအုပ်မထွက်ရမီပင် ၁၈၉၉ ခုနှစ်တွင် စာရေးခြင်းဖြင့် အသက်မွေးတော့မည်ဟု အလုပ်မှ ထွက်ခဲ့၍ သူ၏ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်ပေသည်။ ၁၉၄၃ ခုနှစ် သူကွယ်လွန်သည်အထိ ဝတ္ထုများ အဆက်မပြတ် ရေးခဲ့ရာ စာအုပ်ပေါင်း ၂၀ ကျော် ထွက်ခဲ့သည်။

သူ့ဝတ္ထုများသည် ကမ္ဘာတွင် ဘာသာအသီးသီးဖြင့် ပျံ့နှံ့ခဲ့ပေသည်။

လှည့်ယျာဉ်

ရွာရှိ ကျန်းမာသန်စွမ်း၍ အလုပ်အကိုင် လုပ်နိုင်သူဟူသမျှ မိမိဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းခွင်သို့ ဝင်နေကြပြီ။ စာသင်ကျောင်းက ကလေးများ စာအံလျက် ကဗျာရွတ်သံ၊ အလီပေါင်းသံတို့ စီစီညံနေပြီ။ သားသည်မိခင်တို့မှာ လက်တစ်ဖက်က ပုခက်လွှဲပြီးရင်း ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အိမ်၏ဝေယျာဝစ္စတို့ ကို ဆောင်ရွက်နေကြသည်။ ယင်းအချိန်ဝယ် ရွာ၏အနောက်ဘက်ရှိ 'ပန်းဂေါ်ဖီ' တံဆိပ် ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ထားသည့် သုရာယမကာဆိုင်၏ ဝရန်တာတွင် တည်ခင်းထားသော သစ်သားကြမ်းစားပွဲကြီးနံဘေး ခုံတန်းပေါ်မှာ ဤရွာ၏ ဖိုးသက်ရှည်အမည်ခံထိုက်သည့် အဘိုးအိုသည် ဘီယာတစ်ခွက် မော့ရင်း ဤဘီယာ ဒကာခံသူ ခရီးသွားတစ်ယောက်နှင့် စကားလက်ဆုံကျနေလေ၏။

ဤကား အင်္ဂလန်ပြည်တောင်ပိုင်းတွင် “ကလေးဗြူရီ” အမည်ရှိ ရွာကလေးတစ်ရွာ၏ နွေဦးကာလ တစ်ခုသောနေ့လယ်ခင်း ပြယုဂ်တည်း။ ရွာမှာ သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့ဖြင့် အုပ်ဆိုင်းပြီး အရိပ်အာဝါသ ကောင်းမွန်လှသည်။ သစ်ပင်တို့တွင် အဆုပ်လိုက် အခိုင်လိုက် ရောင်စုံဖူးပွင့်နေကြသော ရာသီပန်းတို့မှ သင်းရနံ့တို့ကလည်း တစ်ရွာလုံး ထုံမွှေးကြိုင်လှိုင်နေ၏။ ဒါကို သူစိမ်းခရီးသည်က အင်မတန် နှစ်ခြိုက်စွာ ရှုရှိုက်ရင်း စကားဆိုလိုက်သည်။

“အဘတို့ရွာက တယ်လှ တယ်သာယာတာပဲနော်”

ရွာ၏ဖိုးသက်ရှည်က နှုတ်ခမ်းတွင် တင်နေသော ဘီယာမြှုပ်တွေကို သူ့လက်ဖမိုး ရွတ်တွဲကြီးဖြင့် ပွတ်သပ်လိုက်ပြီး ...

“အို ... ဒါက ဘာဟုတ်သေးလဲ၊ ဟိုအရင် ကျုပ်တို့ငယ်ငယ်တုန်း

ကများဆိုရင် တစ်ရွာလုံး ပန်းအလှပြိုင်ပွဲတွေ ဘာတွေနဲ့ ဒီထက်မက စည်စည်ကားကား သာသာယာယာ ရှိခဲ့ဖူးတာပေါ့။ နို့ပြီး အဲဒီခေတ်က လူတွေက ညီလည်းညီညွတ်တယ်၊ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းလည်း ရှိတယ်။ အဲ ... အဆိုးဆုံးကတော့ ...”

ဟု ပြောလက်စ စကားကိုဖြတ်လိုက်ပြီး သူ့ မြေအိုးဆေးတံကြီးကို မီးညှိရင်း သူ၏ ဇာတိချက်ကြွ မွေးရပ်မြေကို အလွန်မြတ်နိုးသော အကြည့်ဖြင့်ကြည့်၍ ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ သတိရလာဟန်နှင့် မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံး ဝင်းထိန်လာပြီးသကာလ ဦးခေါင်းကို ဘယ်ညာယမ်းလျှက်စကားဆက်၏။

“ခုတော့ တစ်ရွာလုံးလည်း ကုန်ပါပြီလေ။ လူဟောင်းဆိုလို့လည်း ကျုပ်တစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဪ ... ဒါနဲ့ စကားမစပ် ပြောရဦးမယ်။ ခုခေတ်က ကျုပ်တို့ခေတ်တုန်းကထက် လူလိမ် လူညာတွေပေါပေမဲ့ လိမ်တတ် ညာတတ်တာပဲရှိတယ်ဗျ။ ပညာသားမပါဘူး။ ဟိုးတုန်းက ကျုပ်တို့ရွာမှာ အင်မတန် ပညာသားပါပါလိမ်တတ်တဲ့လူကြီးတွေ ရှိခဲ့တယ်ဗျ။ ခင်ဗျား နားထောင်ချင်ရင် ပြောပြမယ်လေ” -

ဆိုပြီး သောက်လက်စ ဘီယာခွက်ကို အစသတ်လိုက်လေတော့ ခရီးသည်ကလည်း အလိုက်သိစွာပင် နောက်တစ်ခွက် မှာပေးလိုက်ပြီး ...

“ပြောစမ်းပါ အဘရာ၊ ကျုပ်ကလည်း ခရီးပန်းဖြေရင်းနဲ့ အဆင်သင့်ပါပဲ”

“ပြောဆို တွမ်အေဒမ် ကနေ စရမယ်၊ ကျုပ်တို့ရွာမှာ လူမှုဖူလုံရေး စတင်တည်ထောင်တာ သူပေါ့။ လူတစ်ယောက် တစ်ပတ် သုံးပဲနိစီ ထည့်ရတယ်။ ဖျားနာဒဏ်ရာရလို့ အလုပ်မလုပ်နိုင်တဲ့ လူတွေကို အဲဒီရန်ပုံငွေက ထောက်ပံ့မယ်။ အဲဒီအသင်းမှာ တွမ်က ဥက္ကဋ္ဌလေ၊ အသင်းတည်ထောင်ပြီးလို့ အလုပ်တစ်လ မဆင်းနိုင်ဘူး။ အိပ်ရာထဲ လဲနေရတယ်။ အဖျားပျောက်ပြီးတော့ အလုပ်ပြန်ဆင်းတယ်။ အဲ ... တစ်ပတ်လောက် ကြာပြန်တော့ ခြေသလုံးပွတ်တိုင် လည်သွားတယ်။ အဲဒါပျောက်ပြန်တော့ သူ့ဗိုက်ထဲမှာ သရိုးသရီ နာနေလို့ အလုပ်မဆင်းနိုင်ပြန်ဘူး။ သူ ဒီလိုချည်း ဖျားလိုက် နာလိုက် ဖြစ်နေတာ အစတော့ ကျုပ်တို့ မရိပ်မိပါဘူး။ ကိန်းဂဏန်းတွေလည်း နားမှမလည်ဘဲ။ တောသူ တောင်သား လယ်သမားတွေကိုးဗျ။ အဲဒီ

လိုနဲ့ပဲ နောက်ခြောက်လနေပြီး စာရင်းရှင်းတော့ အသင်းမှာ ငွေတစ်ပြားမှ မကျန်တဲ့အပြင် ကျုပ်တို့အသင်းသားတွေကပဲ တွမ်အေဒမ်ကို ပေးစရာကြွေး တစ်ပေါင်၊ ဆယ့်ခုနစ်ရှိလင်နဲ့ ခြောက် ပဲနီ ကျန်နေသေးသဗျ”

“နောက်တစ်ယောက်က ‘ဟားဘတ်ရစ်ချတ်ဆင်’လေ။ ဒီလူက တစ်ခါ မြို့တက်သွားပြီး ပြန်ရောက်လာတော့ ခရစ္စမတ်ပွဲတော်မှာ တစ်ရွာ လုံးအတွက် ငန်းသားချက်ဖို့ ငန်းသား ရန်ပုံငွေကလပ် ဆိုပြီး အသင်းတစ်ခု တည်ထောင်ပြန်တယ်။ ကျုပ်တို့တွေက တစ်ယောက်ကို တစ်ပတ် တစ်ပဲနီစီ ထည့်ကြရတယ်။ အဲဒီလိုစုငွေတွေ မှန်မှန်ထည့်လာလိုက်ကြတာ ဆယ်လ လောက်ရှိပြီး ခရစ္စမတ်နီးတော့ ဟားဘတ်က ခရစ္စမတ်အတွက် လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ဖို့ဆိုပြီး မြို့ပေါ်တက်သွားလိုက်တာ တစ်ခါတည်း ပေါ် မလာတော့ဘူးလေ။ သူနဲ့အတူနေတဲ့ သူ့အစ်မကို ကျုပ်တို့က သွားမေးကြ တော့ ‘ကျုပ်မောင်က မြို့ပေါ်မှာ အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီးနဲ့ စီးပွားဖြစ်နေတာ တော်တို့ငွေလေး မဖြစ်စလောက် ပြန်ပေးမှာပေါ့၊ အကဲပါမနေကြစမ်းပါနဲ့’ တဲ့ သူကပဲ ကျုပ်တို့ကို သဟောကံသဟာ ပြောသေးသဗျ”

“ကဲ ... ဒါတွေ ထားပါတော့ အသေးအမွှားပါ။ ကျုပ်တို့ရွာမှာ ပညာ သားအပါဆုံး၊ အလိမ်တကာဝိဇ္ဇာ လူညာတို့ရဲ့ အဓိပတိကတော့ ‘ဘော့ပရစ် တီး’ ပါပဲ။ သူ့လိမ်နည်းက ပေါ့ပေါ့တန်တန် မဟုတ်ဘူးနော်။ အင်မတန် နက်နဲတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ အလိမ်ခံရတဲ့ လူတန်းစားတွေကပဲ ကိုယ် အလိမ်ခံရတာတောင်မှ နောက်ကွယ်မှာ သူ့ပညာကို ကျိတ်ပြီး ချီးမွမ်းရသေး သဗျ။ သူ့ကို တန်းတူ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်တဲ့လူဖြင့် ခုခေတ်ထိ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ သေးဘူးဗျာ။ ကျုပ်တို့ရွာက ပန်းခြံအလှပြိုင်ပွဲဟာလည်း ဒင်းကြောင့် ပျက် စီးသွားရတာပဲ။ ပန်းအလှ ပြိုင်ပွဲဆိုတာ အင်မတန် နှစ်ခြိုက်စရာကောင်းတဲ့ အလုပ်မျိုးဗျ။ ရွာမှာ သူ့ထက်ငါကောင်း ပန်းလှလှ ဆန်းဆန်းပြားပြားတွေ စိုက်ကြတော့ ရွာလည်း ကျက်သရေရှိတယ်။ မျက်စိပသာဒလည်း တင့်တယ် တယ်။ စိတ်ဟဒယလည်း ရွှင်လန်းအေးမြတယ်။ လူတွေရင်ထဲမှာလည်း ကြည်နူးတယ်။ ဒါလောက်ကောင်းမွန်တဲ့ ပြိုင်ပွဲမျိုးဟာ ဘော့ပရစ်တီးလို တစ်ကိုယ်ကောင်းသမားကြောင့် တစ်နှစ်ပဲ ခံရှာတယ်။ ဒီအကြောင်းကို ဂဃ နဏ ပြန်ပြောနိုင်တာဟာလည်း ဒီရွာမှာ ကျုပ်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တာမို့ ခင်ဗျား ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမယ်ဗျ”

“အဖြစ်က ဒီလိုဗျ။ ပန်းဥယျာဉ်ပြိုင်ပွဲဟာ စလုပ်တဲ့ ပထမနှစ်မှာတော့ ရှောရှောရှာရှာပါပဲ။ ဒီခလေးကို အစပျိုးပေးတာကတော့ ကျုပ်တို့ရွာကို အသစ် ရောက်လာတဲ့ သင်းအုပ်ဆရာ လင်မယားပါ။ သူတို့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ရွာကလူတွေကို အချိန်အားလေးမှာ ပန်းဂေါ်ဖီ ယမကာဆိုင်မှာချည်း အချိန် ဖြုန်းမနေဘဲ ကိုယ့်ပန်းခြံကို အလှဆင်ရင်း ကိုယ့်အိမ်ရာကို ပိုမိုခင်တွယ်ဖို့ ဆိုတဲ့ စာရိတ္တပြုပြင်ရေးစေတနာပါပဲ။ ပြိုင်ပွဲရဲ့ ပထမဆုရသူကို ရွှေဒင်္ဂါး သုံးပြားနဲ့ ‘ပထမဆု’လို့ စာတန်းထိုးထားတဲ့ သတ္တုလက်ဖက်ရည် ကရားတစ် လုံး ပေးတယ်”

“အဲဒီပြိုင်ပွဲမှာ ‘ဘီလ်ချမ်းဘားစ်’ က ပထမဆု ရတယ်။ ပြောလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီနှစ်ကများဆိုရင် ကျုပ်တို့ရွာက ပန်းရနံ့တွေဟာ ရွာအပြင်ကကို မွှေးနေတာ။ တစ်ရွာလုံးဆိုလည်း ပန်းမျိုးစုံ၊ အရောင်မျိုးစုံ နဲ့ လှလိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်းဗျာ ...အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရွာကလူတွေ၊ တချို့ မြို့ပေါ်က လူတွေတောင် လာကြည့်ကြတာ၊ ပန်းဂေါ်ဖီ ယမကာဆိုင်ဆိုတာ ယမကာ ရောင်းလို့တောင် မလောက်နိုင်အောင်ပါပဲ။ ပထမဆုရတဲ့ ‘ဘီလ်ချမ်းဘားစ်’ က သူ့ပန်းခင်းအတွက် ရှိသမျှ လူအား ငွေအားနဲ့ ကျုံးလုပ်တာ ဘယ် မရဘဲ ခံနိုင်မလဲ”

“အဖြစ်က ဒီလိုဗျ။ ပြိုင်ပွဲနေ့ကို ဇူလိုင် ငါးရက်နေ့လို့ သတ်မှတ်ထား တယ်။ ဒီအချိန်က ခုလို နွေဦးကာလမို့ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းတွေလည်း ပြီးစီး ကုန်ပြီ။ ရာသီဥတုကလည်း သပ္ပာယ်သမို ပန်းစိုက်လို့ အကောင်းဆုံးအချိန် ပဲလေ။ ဇွန်လလယ်လောက်မှာ ဘီလ်ချမ်းဘားစ်ရဲ့ခြံက ရှေ့ဆုံးက ပြေးနေ တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ပိတာစမစ်၊ ဂျိုးဂါးဘင်းစ်၊ ဆမ်းဂျိုးစ်နဲ့ ဟင်နရီဝေါ့ ကားရဲ့ အခင်းတွေကလည်း ဘီလ်ချမ်းဘားစ်နဲ့ တန်းတူလောက် ကောင်း နေတာပဲ။ ဒါတောင်မှ ကြားရသလောက်ဆိုရင် သူတို့မှာ ပွဲမဝင်ခင် လူမမြင် အောင် လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ ပန်းမျိုးအဆန်းတွေတောင် ရှိနေသေးသတဲ့။ နောက် ဆုံးအချိန်ကျမှ အများအံ့သြသွားလောက်အောင် လှလှကြီး ထုတ်ပြလိုက် မယ်ပေါ့။ ကျုပ်တို့တစ်တွေလည်း ညနေတိုင်းရောက်ရင် ‘ပန်းဂေါ်ဖီ’ မှာ တစ်ခွက်တစ်ဖလား မော့ကြရင်း ကိုယ်ကြိုက်ရာပန်းခြံဘက်က စိန်ခေါ်ရင်း လောင်းကြေးထပ်ရတာ အမောပဲ။ ကျုပ်ကတော့ ဟင်နရီဝေါ့ကားဘက်က လောင်းလိုက်တာဗျ။ ကျုပ်က သူ့ပန်းခင်း ဝင်ကူနေတာမို့ သူ့ရဲ့ဝှက်ဖဲကို

သိထားတော့ သူပဲ ရလိမ့်မယ်လို့ ကျိန်းသေတွက်ထားတာဗျ”

“နောက်တော့ တွေးမိတိုင်း ရှက်လည်း ရှက်ပါရဲ့၊ ကိုယ့်လုပ်အားလည်း ကိုယ်နှမြောမိရဲ့၊ ဒီလို သူ့ထက်ငါ ပန်းတွေ အပြိုင်စိုက်နေကြတာကို ဘာမှမလုပ်ဘဲ ထိုင်ကြည့်ပြီး ကဲ့ရဲ့သဂြိုဟ်နေတဲ့ လူစားတွေလည်း ရှိသဗျ။ အဲဒီလူစားထဲမှာ ‘ဘော့ပရစ်တီး’ က အဆိုးဆုံး။ ဒီလူက ဘယ်အလုပ်မှ လက်ကြောတင်းအောင် လုပ်တဲ့လူစားမဟုတ်ဘူး။ ပျင်းလိုက်တာများ အရေ တစက်စက် ကျနေသလား အောက်မေ့ရတယ်။ သူ့ခြံထဲကြည့်လိုက်ရင် အိုးစုတ်၊ ခွက်စုတ်၊ တောင်းစုတ်၊ ပလုံးစုတ်တွေ၊ စားကြွင်းစားကျန် အရိုးအရင်းတွေနဲ့ အင်မတန် ကျက်သရေတုံးတယ်။ ဒင်းက ပန်းခြံတကာ လျှောက်ကြည့်ရင်း မင်းတို့ကတော့ အလကားနေရင်း သူများ နဖားကြိုးထိုးခိုင်းတာ ခံရတာပဲ ... ဘာညာနဲ့ သူများတကာ မခံချင်အောင်လည်း နောက်လား ပြောင်လား လုပ်တတ်သေးသဗျ ...”

“အဲ ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ဒီကောင်က ခါးချိုးပြီး အလုပ်မလုပ်ရှိရမယ်၊ စားချိန်သောက်ချိန်ရောက်ရင် သူ့မီးဖိုချောင်က ဟင်းနဲ့ကျွေးနဲ့ကတော့ အမြဲမွှေးနေတာပဲ။ သူ့ဝမ်း သူ ဘယ်လိုကောင်းကောင်းစားရမလဲဆိုတာ ကျုပ်တို့ထက် ပိုသိတာ သေချာတယ်”

“အဲ ... ကျုပ်ပြောခဲ့သလို ဇွန် လ ၁၅ ရက်လောက်အထိ အခြေအနေဟာ အားလုံးကောင်းနေပေမဲ့ ၁၆ ရက်နေ့မြောက်မှာ စပြီး ဒုက္ခရောက်တော့တာပဲဗျို့။ ဒုက္ခလာပုံလာနည်းကလည်း တော်တော်ဆန်းတယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့ရွာမှာ ‘ဂျော့ချ်အင်းကလိရှ်’ ဆိုတဲ့လူရှိတယ်။ လူကတော့ လူအေး လူပျော့ပါပဲ။ ငယ်ရွယ်စဉ်ကတော့ သင်္ဘောသားလုပ်ပြီး ကမ္ဘာပတ်နေတာပေါ့။ အဲဇွန်လ ၁၆ ရက်နေ့မှာ အဲဒီ ဂျော့ချ် ဆီကို သြစတေးရီးယားက သူ့မိတ်ဆွေ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်ဆီက စာတစ်စောင် ရောက်လာတယ်။ သူ့ဆီကို သြစတေးရီးယားက စာ ရောက်နေကျမို့ အဆန်းတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါလည်း သူပြောလို့ ကျုပ်တို့ သိရတာမဟုတ်ဘူး။ စာတိုက်က စာတိုက်ဗိုလ်မ ‘မစ္စဝိစ်’ က ပြောပြတာ။ ဒါပေမဲ့ ခုစာတစ်စောင်အတွက် ဂျော့ချ်ဟာ တော်တော် ဦးနှောက်ခြောက်နေပုံရတယ်။ သူဟာ ရင်ခေါင်းလောက်မြင့်တဲ့ သူ့အိမ်ရှေ့ဝင်းထရုံမှာ တစ်တောင်နှစ်ဖက်တင်ပြီး စာကို အခေါက်ခေါက် အခါခါ ပြန်ဖတ်နေတုန်းမှာ ဘီလ်ချမ်းဘားစ်ဟာ သူ့အိမ်ရှေ့က ဖြတ်သွားမိ

တယ်။ ဘီလ်ဟာ ညနေတိုင်း အလုပ်ကပြန်လာရင် ဂျော့ချ်အိမ်ရှေ့ ဖြတ်နေကျပဲ။ ဒီနေ့ ဘီလ်က ဂျော့ချ် အိမ်ရှေ့ကိုဖြတ်ရင်း လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဂျော့ချ်ဟာ စာရွက်တစ်ရွက်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြီးနဲ့ သဲသဲမဲမဲ ဖတ်နေတာတွေ့ရလို့ လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်တော့ ဂျော့ချ်က မကြည်သာတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ ပြန်နှုတ်ဆက်တယ်။ ဒီတော့ ဘီလ် သူ့မျက်နှာကဲခတ်ရင်း

“ဘယ်က စာလဲကွ၊ မကောင်းသတင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ ... ဒါပေမဲ့ သြစတေးရီးယားက ထူးခြားတဲ့ စာတစ်စောင် ရလို့ကွ”

“ဒီနေရာမျိုးမှာ ဘီလ်ချမ်းဘားစ်ဟာ အင်မတန်စပ်စုတတ်တဲ့လူ၊ သူများ မသိတာများဆိုရင်လည်း မရမက အတင်းမေးတတ်တော့ မကြာခင်မှာပဲ ဂျော့ချ်က မနေသာတော့ဘဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မပြောပါဘူးလို့ ကျမ်းကျိန် ခိုင်းပြီးတော့ စာကို ပေးဖတ်တယ်။ စာပါ အကြောင်းအရာက စာနဲ့မတူဘဲ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖတ်ရတာနဲ့ တူနေတယ်တဲ့။ ဂျော့ချ်ဆီကို အဲဒီစာရေးလိုက်တဲ့ မိတ်ဆွေ ‘ဂျွန်ဘီခ်’ က သူ့ဦးလေးတစ်ယောက် သေခါနီးမှာ သူ့ကို တိုးတိုးမှာခဲ့တယ်”

“လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၃၀ လောက်က သူဟာ ခရီးကြိုတာနဲ့ ဟောဒီကျုပ်တို့ရွာက ‘ပန်းဂေါ်ဖီ’ ရိပ်သာမှာ တည်းခိုခဲ့ဖူးတယ်။ ညကျတော့ မဖော်ပြနိုင်တဲ့ အကြောင်းတစ်ရပ်ကြောင့် သူဟာ လူခြေတိတ်ချိန်မှာ အသာကလေး အိပ်ရာကထပြီး ရွှေဒဂါး ငါးရာတစ်ဆယ့်ငါးကျပ်ပါတဲ့ အိတ်တစ်အိတ်ကို အိမ်တစ်အိမ်က ပန်းခြံတစ်ခုထဲမှာ သွားပြီး မြှုပ်ထားခဲ့ရတယ်။ နောက် အခြေအနေအေးတော့မှ ပြန်လာယူမယ်ပေါ့။ ဒီငွေတွေ ဘယ်က ရသလဲလို့ ဘီလ်ကမေးတော့ ဂျော့ချ်က ရိုးရိုးသားသား ရတဲ့ငွေ မဟုတ်လို့ ခုလိုဝှက်ရတာပေါ့လို့ ပြန်ဖြေသတဲ့။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ဒီငွေတွေကို ဂျော့ချ်ရဲ့ သူငယ်ချင်း ဂျွန်ဘီခ်က လိုချင်တယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အင်္ဂလန်ကို မလာနိုင်တာမို့ ဂျော့ချ်ကို ဘယ်ရွှေဘယ်မျှ ပေးပါ့မယ်၊ ရအောင်ရှာယူပေးပါ မှာသတဲ့။ စာရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကတော့ အဲဒါပါပဲ”

“ဒါ ငါဘယ်လို လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတယ် ဘီလ်၊ သူ့စာထဲမှာ ညွှန်းထားတာကတော့ ‘ပန်းဂေါ်ဖီ’ ဆိုင်ကနေ ရှေ့တည့်တည့်ကို ဆင်းလာတဲ့လမ်းအတိုင်း ဆယ်အိမ်လောက်လို့ ထင်တာပဲတဲ့။ ဒီကောင့်ဥစ္စာကလည်း

မရေမရာကွာ။ ငါတော့ ဒီငွေတွေ တွေ့အောင် ရှာပေးနိုင်တဲ့သူကို ဆုငွေ ဆယ်ရှိလင် ပေးမယ်လို့ ကြေညာရကောင်းမလားလို့ အောက်မေ့မိတယ်”

ပြောတော့ ဘီလ် ခေါင်း သွက်သွက်ယမ်းရင်း ...

“ငါသာဆို ဒီလိုလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဘယ်သူမှ မပြောဘဲ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ် ကျိတ်ရှာမှာပဲ၊ ဒီသတင်းမျိုးဆိုတာက ပွဖောင်းကုန်ရင် ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး”

“အေး၊ မင်းပြောတာဟုတ်တယ်။ သိတဲ့သူက အသာတူးသွားရင် ဂျန် ဘိခံက ငါ့ကို ဒီတစ်သက် ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါတုံးတာလို့ ထင်ချင် ထင်ဦးမယ်၊ ဒီလို သိကွာတော့ အပျက်မခံနိုင်ဘူးကွာ၊ မင်းလည်း ဘယ်သူမှ လျှောက်မပြောနဲ့နော် ဘီလ်”

ဘီလ်ကလည်း မပြောပါဘူးလို့ အထပ်ထပ်ကျိန်တွယ်ပြီး သူ့အိမ် ပြန်ခဲ့တယ်။ ရောက်တော့ ဘီလ်ဟာ ဂျော့ချ်ပြောတာကို ကျပ်ကျပ်စဉ်းစား လေ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်လာပြီး ပန်းဂေါ်ဖီကိုသွား တစ်ခွက်မော့လိုက်၊ အိမ်ပြန်လာ လိုက်နဲ့ ခေါက်ကယ်ပြန်ကယ် အလုပ်ရှုပ်နေတော့တယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆို တော့ ဂျော့ချ်ပြောတဲ့ ပန်းဂေါ်ဖီကနေဆယ်အိမ်မြောက်ဆိုတာ သူတို့အိမ်ဖြစ် နေသကိုး။ အဲဒီည သန်းခေါင်ကျော် တစ်ချက်တီးလောက်မှာ ဘီလ်မိန်းမ ဟာ အပေါ့အပါးသွားချင်လို့ အိပ်ရာကထတော့ သူ့ဘေးမှာ ဘီလ်ကို မတွေ့ ရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ထူးထူးထွေထွေ မတွေးမိဘဲ ဪ ... လသာသာနဲ့ ခြံထဲ ဆင်းပြီး ပြိုင်ပွဲဝင်ရမယ့် သူ့ပန်းတွေ အလှကြည့်နေလို့ထင်ပါရဲ့အောက် မေ့ပြီး ပြန်အိပ်လိုက်တယ်။ မနက်ငါးနာရီကျတော့ တစ်ခါနိုးပြန်ရော။ ဒီ အခါ အိမ်ရှေ့ခြံထဲက ဘီလ်တစ်ယောက် မြေကြီးပေါက်သံကြားလို့ အိမ်ရှေ့ ပြတင်းကို ဖွင့်လည်းကြည့်မိရော သူတွေ့တာက ဘီလ်ဟာ အရူးတစ် ယောက်လို့ ပန်းခြံထဲမှာ ပေါက်ပြားနဲ့ တရကြမ်း ပေါက်လိုက် ဆွလိုက်လုပ် နေတာ ပန်းခြံလေးပုံတစ်ပုံလောက် မြေကြီးတွေ ကြေမွပျက်စီးနေပြီ။ ဒီတော့ ဘီလ်မိန်းမဟာ တံခါးရွက်တွေကိုတွန်းဖွင့်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲလို့ ငယ်သံ ပါအောင် အော်မေးတယ်။ ဒီတော့ ဘီလ်ဟာ ကျောကိုဆန့်ပြီး ရှုပ်အင်္ကျီ လက်နဲ့ မျက်နှာက ချွေးတွေသုတ်ရင်း ဘာမှမပြောဘဲ ဆက်တူးနေတယ်။ ဘီလ်မိန်းမဟာ ငိုမလို ရယ်မလိုနဲ့ အိမ်အောက်ဆင်းလာပြီး ...

“ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ၊ ရှင် ရူးနေပြီလား ဘီလ်၊ ကြည့်ပါဦးတော်

ကုန်ပါပြီ၊ ကုန်ပါပြီ”လို့ ရင်ထုအော်တော့ ဘီလ် မြေခဲတစ်ခုနဲ့ သူ့မိန်းမကို လှမ်းပေါက်လိုက်ပြီး ...

“တယ် ... ဒီဟာမ အာပြဲကြီးနဲ့ အော်မနေနဲ့၊ အိမ်ပေါ် ပြန်တက်စမ်း” လို့ မာန်မဲမောင်းထုတ်လိုက်ပြီး ပန်းခင်းကို သူ့ပေါက်တူးနဲ့ ဆက်ပေါက်နေ တော့တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဟင်နရီဝေါ့ကားက ယာခင်းထဲသွားဖို့ အိမ်ရှေ့ဖြတ် အသွား ဘီလ် လုပ်နေပုံကိုမြင်တော့ အံ့အားသင့်ပြီး ခြံစည်းရိုးပေါ် မေးကျော် ကြည့်ရင်း ..

“ဟကောင်ကြီး ... ဘာ သောက်ရူးထနေတာလဲ၊ ဒီလောက် အပန်း တကြီး နေ့တသသ ညတသသနဲ့ လုပ်ခဲ့တဲ့ ပန်းခင်းကို ဘာလို့ ဖျက်ဆီးပစ် နေတာလဲ၊ နှမြောစရာ ကောင်းလိုက်ပါဘိကွာ”

သည်တော့ ဘီလ်က “ဟေ့ မင့်သောက်ခွက်ကြီး ငါ့လာပြမနေစမ်း နဲ့၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် သွားမှာ သွားစမ်း၊ မင်း အမေးအစမ်းထူနေလို့လည်း အမှန်ကို ငါပြောမှာမဟုတ်ဘူး”လို့ ငေါက်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောတော့ ဟင်နရီ လည်း စိတ်ကောက်ပြီး ဆက်မမေးတော့ဘဲ ထွက်သွားတယ်။

ဘီလ်ဟာ အဲသည်နေ့က အလုပ် မသွားဘူး။ မနက်စာတောင် ပန်း ခင်းထဲမှာ စားပြီး ဆက်တူးနေတယ်။ ဘီလ်မိန်းမကတော့ အိမ်ရှေ့မှာ တရုန်း ရုန်း လာကြည့်ရင်း မေးမြန်းနေကြတဲ့လူတွေကို သူ ဘာမှ မသိဘူးလို့ ဖြေရင်း ဘီလ်လုပ်နေတာကို တားနိုင်ရင် တားပေးကြပါလို့ တောင်းပန်နေ ရှာတယ်။

မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ဘီလ်ဆီသွားပြီး စကားပြောတာ ဟိုက ဘာ ပြန်ပြောလိုက်တယ်မသိဘူး၊ တစ်ခါတည်း ဆောင့်ဆောင့်နဲ့ ပြန်လာပြီး စောင့်နေတဲ့ပရိသတ်တွေကို ဘီလ်ဟာ အရူးထောင်ပို့ဖို့ကောင်းပြီလို့ ပြော တယ်။ နေ့ခင်းရောက်တော့ ဘီလ်ဟာ မောပန်းလွန်းလို့ သူ့စားစရာပေါင်မုန့် နဲ့ ထောပတ်တောင်မှ ပါးစပ်ထဲရောက်အောင် မသွင်းနိုင်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဇွဲကတော့ မလျော့သေးပါဘူး။

ဆက်တူးမြဲပဲ။ ညနေစောင်း အလုပ်ခွင်ကအပြန် သတင်းအရ လာ ကြည့်ကြ၊ မေးကြတဲ့လူတွေ ဘီလ်ဆီက အဖြေရတာကတော့ ဒါဟာ နောက် ဆုံးပေါ် ပန်းခြံပြုစုနည်း၊ ခု ဘာမှ လာမမေးမြန်းကြနဲ့၊ အကြောင်းသိချင်

ရင် စောင့်သာကြည့်ကြတဲ့။

ဒီလိုနဲ့ ည နေဝင်ချိန်လည်းရောက်ရော ပန်းခြံတစ်ခုလုံးမှာ မြေစာတွေ ဗရပွနဲ့ ပျက်ပျက်ပြုန်းကရော၊ ဘီလ်လည်း မြေကမ္ဘာလှာထက် တုံးလုံးပက် လက် ဖြစ်နေကရော။ အဲဒါ လူတွေက ဘီလ်အရူးထပုံ ပြောလို့ မဆုံးသေး ဘူး၊ ပီတာစမစ်ဟာလည်း အဲဒီရောဂါမျိုး တစ်ထေရာတည်း ကူးစက်ပြန် ရောဗျို့။ အဲဒီအချိန်မှာ သင်းအုပ်ဆရာနဲ့ဆရာကတော်ကလည်း ခရီး ထွက် နေကြတာမို့ သူတို့ကို အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ပြောဆိုတားဆီးနိုင်တဲ့ လူလည်း မရှိတော့ဘဲကိုး။ လက်ထောက် သင်းအုပ်ဆရာကလေးကတော့ သူတို့ဟာ သူတို့ ပန်းခြံကိုသာမက ရသင့်ရထိုက်တဲ့ အခွင့်အရေးကိုပါ ဖျက် ဆီးနေကြတာပဲလို့လာပြီး ဆုံးမမိရာမှာ ပီတာက ပြန်ပြောလိုက်တဲ့ စကားက ရိုင်းလွန်လွန်းလို့ လက်ထောက် သင်းအုပ်ဆရာကလေးဟာ ဘာမှ ဆက် မပြောတော့ဘဲ တစ်ချိုးတည်းပြန်လစ်သွားတော့တယ်။

အဲဒါတင်မကသေးဘူး။ ပီတာ ပြီးပြန်တော့ ဂျိုးဂါဘင်းစ်ကလည်း သူ့ခြံကို တူးပြန်တော့ ရွာကလူတွေက ဒါဟာ မရိုးဘူးကွ၊ ဧကန္တ စုန်း ပြု စားတာပဲလို့ ထင်ကြေးပေးလာကြတယ်။ ခုဆိုရင် ပန်းဥယျာဉ်ပြိုင်ပွဲမှာ ထိပ် တန်းပြေးနေတဲ့လူတွေထဲမှာ ဟင်နရီဝေါ့ကား တစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့ တယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်လည်း သူ့ဆီပြေးပြီး သတိပေးရတယ်။ ပြိုင်ဘက် မရှိတော့ သူပဲ ပထမရဖို့ သေချာနေပြီမဟုတ်လား။ ကျုပ်က သူ့ခြံကို ကူလုပ် ပြီး သူ့ဘက်က လောင်းထားတာကိုဗျ။ ဒါပေမဲ့ မရပါဘူးဗျာ။ ဟင်နရီလည်း ဟိုလူတွေလိုပဲ ကိုယ့်ခြံကိုယ်တူးဆွပစ်လိုက်တာပဲ။ သူကမှပိုပြီး ကျင်းကြီး တွေ တူးဆွထားလိုက်တာများ ဗုံးချထားသလား အောက်မေ့ရတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ကျုပ်တို့ရွာမှာ ဒီ ၁၅ ရက်အတွင်း ပန်းခြံနဲ့တူတာဆိုလို့ တစ်ခုမှမကျန်တော့ဘူး။ ဒီတော့ ပန်းဥယျာဉ် အလှပြိုင်ပွဲ ဘယ်မှာကျင်းပနိုင် တော့မှာလဲ။ ဒါနဲ့ ပြိုင်ပွဲသတ်မှတ်တဲ့နေ့မတိုင်မီ နှစ်ရက်အလိုမှာ ကျုပ် ရွာ လယ်လျှောက်သွားတော့ ဂျိုးဂါဘင်းစ်နဲ့ ဟင်နရီဝေါ့ကားရယ် နောက် နှစ် ယောက် သုံးယောက်ရယ် ဘော့ပရစ်တီးခြံဝင်းအပြင်ဘက် ဝင်းထရံနားမှာ တန်းစီရပ်ပြီး အထဲမှာရှိတဲ့ ဘော့နဲ့ စကားပြောနေကြတာတွေ့လို့ ကျုပ်လည်း ဝင်ကြည့်မိတယ်။ အောင်မယ် ကျားသားမိုးကြိုး ဘော့ရဲ့သားနှစ်ယောက်ဟာ သူတို့ခြံထဲက ပေါင်းပင်မြက်ပင်တွေကို ရှင်းလင်းသုတ်သင်နေတယ်ဗျ။

အိုးစုတ် ခွက်စုတ်တွေလည်း မတွေ့တော့ဘူး။ ဘော့ရဲ့သားနှစ်ယောက်က အလေ့ကျပေါက်နေတဲ့ ဒန်းပင်နဲ့ ရွှေဒဂါးပင်တွေကို မြေတောင်မြှောက်ပေးရင်း ညှိုးခြောက်နေတဲ့ အပွင့်တွေ အရွက်တွေကို ကတ်ကြေးနဲ့ဖြတ်နေတယ်။ ဘော့ကတော့ သားတွေနဲ့ မယားကြားမှာ ခပ်ကြားကြား ဆေးတံကြီးနဲ့ ခဲလို့ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသမျှ ဒီတော့ ဂျိုးဂါဘင်းစ်က ပြုံးစစနဲ့ ခပ်ထေ့ထေ့လေသံနဲ့ ...

“ဟာ ... မင်းပန်းခြံက လှလှချည်လားကွ” ဆိုတော့ ကြက်ခေါင်းဆိတ်မခံတဲ့ လေသံမျိုးနဲ့ ...

“အောင်မာ ... ရွာထဲမှာ ဒီထက်ဆိုးတဲ့ပန်းခြံတွေ တစ်ပုံကြီး”

ဟင်နရီဝေါ့ကားက ကျုပ်တို့တွေဘက်လှည့်ပြီး မျက်စပစ်ပြရင်း ဘော့ကို ကလိတယ်။

“ပြိုင်ပွဲဝင်မှာလားကွ”

“ဟုတ်သလေ၊ ကြည့်စမ်း ... ဟောဒီက ကျုပ် ရွှေဒဂါးပန်းတွေ ဘယ်လောက်လှသလဲ”

ဟင်နရီဝေါ့ကားတို့က အစတော့ သူပြောတာ မယုံဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘော့မိန်းမက ကြက်တူရွေးပါးစပ် ပန်းနွယ်တွေကို စင်လုပ်ပြီးတင်နေတာ တွေ့ရတော့ ဘော့ရဲ့အကြံကို တဖြည်းဖြည်း ရိပ်မိလာကြတယ်။ သူတို့ပန်းခြံတွေကို ဖျက်ဆီးပစ်လေတော့ ဘော့က အနုတောမှာ လူချောလုပ်မယ့် အပေါက်ကိုး၊ ဒါနဲ့ ဟင်နရီဝေါ့ကားဟာ ဘီလ်ချမ်းဘားစ်နဲ့ ဒီပြင်ခြံပိုင်ရှင် သုံးလေးယောက်ကိုပါ သွားခေါ်လာပြီး ဘော့ပရစ်တီးရဲ့ ခြံစည်းရိုးတစ်လျှောက် တန်းစီရပ်ရင်း သူတို့စိတ်ထဲ ဇေဝေဝါနဲ့ မချီတင်ကဲမျက်နှာတွေနဲ့ ကြည့်နေကြတယ်။ ဒီတော့ ဘော့ပရစ်တီးက မထုံတက်သေးမျက်နှာနဲ့ ...

“ငါ ပြိုင်ပွဲဝင်တော့မယ်ဆိုတာ မင်းတို့မယုံဘူးလား၊ ဟောဒီရွာထဲမှာ ဒီပန်းခြံလောက် သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် စနစ်တကျ စိုက်ပျိုးထားတာ ဘယ်မှာရှိသလဲ၊ ဟေ့ ... ဘီလ်ချမ်းဘားစ် ... မင်းနောက်ဆုံးပေါ် စိုက်နည်း ပျိုးနည်းတွေ ငါ အလိုမရှိဘူး။ လှေကြီးထိုး ရိုးရိုးပဲ ကောင်းတယ်ကွာ၊ ခြံကို ဘယ်လိုလှအောင် စိုက်ရမယ်၊ ပြိုင်ပွဲမှာနိုင်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ငါက သိပြီးသားကွ”

ဒီအခါမှာ ဆမ်ဂျိုးစ်စိတ်ထဲ မခံချိမခံသာ တစ်ခုခုဖြစ်ပေါ်ပြီး ဘော့ကို

သေသေချာချာကြည့်ရင်း ...

“မင်းဟာ တကယ့် အယုတ်တမာကောင်ပဲ”

ဘော့က မကြားသလို သူ့ကို ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မလှမ်းမကမ်းမှာ မြေကြီးပေါ် ကျနေတဲ့ မြက်တစ်ပင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း သူ့မိန်းမကို

“ဟိုမြက်ပင်ကို ကောက်ပစ်လိုက်စမ်းပါကွာ၊ ကြည့်ရတာ မျက်စိ ရှုပ်လွန်းလို့”

ဟင်နရီဝေါ့ကားဟာ တောင်ဘက်စည်းရိုးနားမှာ အဆင်းလုပ်ပြီး တန်းစီစိုက်ထားတဲ့ ရွံ့ရေစက်လက်နဲ့ သစ္စာပန်းတွေကို မြင်ဖူးသလိုလို ရှိတာ နဲ့ သေချာအောင် အဲဒီဘက်နားရွှေ့သွားပြီး ငုံ့ကြည့်တယ်။ ဒီတော့ ဘော့က သူ့ဆီလျှောက်သွားပြီး ...

“ဘာလဲ မင်းက ငါ့သစ္စာပန်းပင်ကြီးတွေကို သဘောကျနေလို့လား ဟင်နရီ”

ဟင်နရီမှာ သစ္စာပန်းတွေကို သေသေချာချာမြင်ရတော့ အရှိုက်ထိုးခံ လိုက်ရသလို မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ...

“မင်း ဒီသစ္စာပန်းတွေ ဘယ်ကရသလဲ ဘော့”

“ငါ ဝယ်နေကျ မျိုးစေ့ဆိုင်ကပေါ့ကွ”

“အဲဒီမျိုးစေ့ဆိုင်က ဘယ်မှာရှိသလဲ၊ ငါ့ပြောစမ်း”

“မင်းပြောရမလားကွ၊ ဒီလိုလှလှပပ သစ္စာပန်းမျိုးကောင်းမျိုးသန့် ရဖို့ ငါဘယ်လောက် ကြိုးစားရတယ်မှတ်သလဲ၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့ အံ့ဩ သွားအောင် အပြင်မှာတောင် မစိုက်ဘူး။ အိမ်ထဲမှာပျိုးပြီး အခုပြိုင်ပွဲဝင်ခါ နီးမှ အပြင်ကို ထုတ်တာကွ”

“ဟင်း ... ငါ့ပန်းခြံထဲက သစ္စာပန်းတွေ ငါ ဆွဲနုတ်ပြီး ဝင်းပြင်ဘက် လွင့်ပစ်လိုက်မိတယ်ကွ”

ဟင်နရီက စဉ်းစဉ်းစားစား တစ်လုံးချင်းပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့ ဘော့က အင်မတန်အံ့ဩသွားဟန်နဲ့ ...

“အိုး ... မင်းခြံထဲ သစ္စာပန်းရှိမှန်းတောင် ငါ မသိပါဘူး၊ ငါမြင်တာ က မင်းပန်းခြံကို မြေလှန်ပြီးသား မြေကြီးပုံတွေပဲတွေ့တယ်”

ဒီတော့ ကျုပ်တို့အထဲက တစ်ယောက်က ဘော့ကို အမြင်ကပ်တာနဲ့

“ကဲ ... သွားကြမယ်၊ ဒီကောင်ကို အဖက်လုပ်ပြီး ပြောမနေကြစမ်း”

ပါနဲ့”

ဘော့က သူ့ကို ဘာမှမပြောသလိုဘဲ သူ့ဆေးတံရိုးနဲ့ ခေါင်းငိုက်ကျ နေတဲ့ သစ္စာပန်းပွင့်ကြီးတစ်ပွင့်ကို ထိုးပြရင်း ..

“အဲဒီပန်းမျိုးက ... မြို့စားကြီးဝယ်လင်တန်’လို့ ခေါ်တယ်။ ဟောဟို ဘက်က အဖြူမျိုးကတော့ ‘ဘော့ပရစ်တီးရဲ့ ကျက်သရေဆောင်’ လို့ ငါ့ဟာ ငါ မှည့်ထားတယ်။ နောက်ပြီး ဟောဟိုက ဝါထိန်နေအောင် လှတဲ့ ရွှေဒင်္ဂါး ပန်းခင်းကြီးတော့ ‘သီဂီအိပ်မက်’ လို့ ခေါ်တယ်ကွ”

ဒီတော့ ဘီလ်ချမ်းဘားစ်က ထို့ခနဲ တံတွေးတစ်ချက် ထွေးလိုက်ပြီး “လာကွာ ဟင်နရီ၊ တို့ကြားရ မြင်ရတဲ့ အနိဋ္ဌာန်ရုံတွေကို ပန်းဂေါ်ဖီ မှာ ဘီယာနဲ့ ဆေးပစ်ကြရအောင်”

ဒါတောင် ဘော့ပရစ်တီးက လေမပြတ်သေးဘဲ ...

“သွားကြကွာ၊ သွားကြ မင်းတို့ ရင်ဘတ်မှာထိုးဖို့ ပန်းလေးတစ်ပွင့် စီ မပေးလိုက်နိုင်တာကိုတော့ ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွာ၊ ပြိုင်ပွဲကလည်း နီးနေ တော့ ပန်းတွေကို အလဟဿ မဖြုန်းနိုင်သေးဘူးလေ၊ ကိုယ့်ခြံထဲက ပန်း အလှတွေကို တစ်မိမ့်ထိုင်ကြည့်ရတဲ့ ပီတိသောမနဿကို မင်းတို့သိကြရင် မင်းတို့နဲ့အတူ အရက်ဆိုင်မလိုက်နိုင်တာကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ကြတန်ကောင်းပါ ရဲ့” လို့ဆိုပြီး သူ့မယားကို “ဟေ့ ... မြို့စားကြီးဝယ်လင်တန်ကို ရှေ့တစ်မှုတ် လောက် ထပ်လောင်းပေးလိုက်ပါဦး” ဟု အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ ဩဇာပေးရင်း သူကတော့ နဖူးမှာမရှိတဲ့ ချွေးစတွေကို လက်နဲ့သုတ်ပြီး ပန်းခြံအလယ်မှာ ချထားတဲ့ ကုလားထိုင်ပေါ် အကျအနသွားထိုင်တာကို ကျုပ်မြင်ခဲ့ရတယ်။

ကျုပ်တို့တစ်တွေ ဘီလ်အိမ်ရှေ့ကနေပြီး ပန်းဂေါ်ဖီဆိုင်အသွားမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို သေသေချာချာစဉ်းစားရင်းက ဂျိုးဂါးဘင်းစ် ဘက်လှည့် ပြီး ...

“မင်း ... ဂျော့ချ်အင်းကလိရှ်နဲ့ တွေ့သေးလားဂျိုး”

“တွေ့သားပဲ”

“အင်း ... တို့တစ်တွေ ဂျော့ချ်နဲ့ အားလုံးတွေ့ပြီးကြပြီနဲ့တူတယ်”

ဘီလ်ချမ်းဘားစ်က တစ်ကိုယ်တည်းပြောသလို မှတ်ချက်ချလိုက်ပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်ကုန် ကြတယ်။ ဂျော့ချ်ဆီမှာ ကျမ်းသစ္စာကလည်း ကျိန်ဆိုထားရတယ်မဟုတ်

လား၊ ဒါပေမဲ့ ဘီလ်ချမ်းဘားစ်က မနေနိုင်တော့လို့ ကတိသစ္စာလည်း မပျက်အောင် လှည့်ပတ်မေးတယ်။

“ဒီမှာ ဂျိုး၊ မင်းကို နိုင်ငံခြားက စာ တစ်စောင်ထဲ အိမ်တစ်အိမ်ရဲ့ ပန်းခြံတစ်ခုထဲမယ် ရွှေထုပ်မြုပ်ထားတဲ့အကြောင်းများ ပြောတဲ့လူရှိသလား”

ဂျိုးကလည်း စကားကို သတိထားပြီး ပြန်ဖြေတယ်။

“အေးကွ၊ ကြားမိသလိုပဲ၊ အဲဒီအိမ်က ပန်းဂေါ်ဖီဆိုင်ကနေ ရွာဘက် လာတော့ ဒုတိယမြောက်အိမ်တဲ့”

ဒီတော့ ဟင်နရီက “ဘယ်ကလာ ဒုတိယမြောက်အိမ် ဟုတ်ရမှာလဲ ကိုးအိမ်မြောက်ပါကွ’ ဆိုတော့ ဆမ်ဂျိုးက သူ့နှာခေါင်းသူ ယင်မောင်းသလို လုပ်ရင်း ...

“မင်းတို့ပြောတာ တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး၊ ဆန်စက်နားက ဒုတိယအိမ်တဲ့ ကွ”

စင်စစ်တော့ သူတို့ကြားတဲ့ အိမ်မြေတွေဟာ သူတို့ဥယျာဉ်တွေပဲ ဖြစ် နေတယ်။ ဒီတော့မှ သူတို့အားလုံးဟာ ဘော့ပရစ်တီးရဲ့ ကျုံးသွင်းတာ ခံလိုက်ရပြီဆိုတာ လုံးလုံးလျားလျား သိကြတော့တယ်။ ဒီတော့ စကား မပြောနိုင်အောင်လည်း ခြေပစ်လက်ပစ် ဖြစ်ကြတာပေါ့။ သူတို့ဆုမရတာ ထက် အချိန်ကုန် လူပန်းရုံမက သူတကာတွေက သောက်ရူးသောက်ပေါ ကြီးတွေလို အကဲ့ရဲ့ခံရမှာတွေ့ပြီး ရှက်နေကြတယ်လေ။ ဒီအထဲမှာ ဟင်နရီ ဝေါ့ကားဟာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် အဖြစ်ဆုံးပဲ။ သူဟာ ပါးစပ်က ပွစိ ပွစိနဲ့ ဘယ်လို ဆဲရမလဲ လေ့ကျင့်နေတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူတို့ဆီကို တန်းတန်းမတ်မတ် ဘယ်သူလာသလဲ ဆိုတော့ ဂျော့ချ်အင်းဂလီရှိကိုယ်တိုင်ပဲ။ သူဟာ ခပ်တည်တည်ပဲ သူတို့ စားပွဲဆီ လျှောက်လာပြီး နှုတ်ဆက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ဘယ်သူကမှ ပြန်နှုတ်မဆက်တဲ့အပြင် အားလုံးကဝိုင်းပြီး မီးထွက်မတတ်မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်နေကြတယ်။ ဟင်နရီဝေါ့ကားကဆို နှာခေါင်းတောင် ရှုံ့ပြလိုက်သေး တယ်။ ဒီတော့ ဂျော့ချ်က အံ့ဩဟန်နဲ့ မေးတယ်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲကွ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲကွ၊ ငါတို့ပန်းခြံတွေပေါ့”

“ဪ ... ဒါလား၊ ငါကြားသားပဲ” လို့ ဂျော့ချ်က ခပ်အေးအေး

ပြန်ပြောရင်း သူတို့လူသိုက်ကို သနားစရာသတ္တဝါတွေလို ကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်ပုံနဲ့ ခေါင်း တဖြည်းဖြည်းရမ်းရင်း ...

“ကြားပါတယ်ကွာ၊ ငါ့နားတောင် မယုံသလိုဖြစ်မိတယ်။ ဒါကြောင့် သေချာအောင် သွားကြည့်ရသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ပြောထားလိုက် ပါရဲ့နော်၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းများတွေရင် လူကြီးလူကောင်းပီပီ ကွယ် ဝှက်မထားဘဲ သက်ဆိုင်ရာကိုအပ်ကြ၊ ပြောသာပြောရတယ်၊ တစ်မြေတည်း နေ၊ တစ်ရေတည်းသောက်ချင်း ဒီလိုလုပ်မယ်လို့တော့ ငါ မထင်ပါဘူး”

ပီတာစမစ်က ဒေါသထွက်လွန်းလို့ တစ်ခုခုပြောတော့မယ်လို့ ပါးစပ် က ရုပ်တရက်ဟလိုက်တာ သူ့နှုတ်ခမ်းဝမှာ တေ့ထားတဲ့ဘီယာတွေ ဒလ ဟော သူ့ပါးစပ်ထဲဝင်သွားလို့ တကတည်း တံတွေးသီးလိုက်တာများ နံဘေး မှာ သူ့ကျောထုပေးတဲ့ ဆမ်းဂျိုးစ်သာမရှိခဲ့ရင် သေများသေမလားပဲ။

ဂျော့ချ်အင်းကလိရိုကတော့ စကားပြောတောင် မပျက်ဘူး။

“မင်းတို့ ငါ့စကားကို မြဲမြဲမှတ်ထားကြကွ၊ ကိုယ့်ပစ္စည်း မဟုတ်တာ ကို သုံးစွဲမိတဲ့လူဟာ ကိုယ်ချမ်းသာချင် ချမ်းသာမယ်။ စိတ်တော့ ဘယ်တော့ မှ မချမ်းသာဘူးကွ၊ ငါ ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောနေတာလဲဆိုတာ မင်းတို့ သဘောပေါက်ပါတယ်နော်။ ကဲကဲ ... ငါလည်း ဒီပြင်နေရာမှာ ဘီယာ သွားစုပ်ဦးမယ်၊ ဒီအထဲမှာနေရတာ အသက်ရှူမဝဘူး၊ နံလည်းနံတယ်” ဆို ပြီး ဘယ်သူမှ ဘာမှမပြောနိုင်ခင် ထွက်သွားတော့တယ်။ အဲသည်အခိုက်မှာ အခွင့်ကောင်းကို အမြဲချောင်းနေတဲ့ ဆမ်းဂျိုးစ်က ဂျိုးဂါဘင်းစ်ရဲ့ ဘီယာခွက် ကို သူ့ခွက်နဲ့ မှားသယောင်ပြုပြီး မော့ချလိုက်တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဟင်နရီဝေါ့ကားက စားပွဲကို လက်သီးနဲ့ ဝုန်းခနဲထုလိုက်ပြီး ...

“ဒါတွေကို သင်းအုပ်ဆရာတော်ကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြောပြမယ်ကွ၊ ဒင်းတို့လည်း ဆုရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဒီတော့ ဂျိုးက ဟင်နရီကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ လှမ်းကြည့်ပြီး ...

“အေး ... ဒီလိုပြောလိုက်တော့ ဂျော့ချ်အင်းကလိရိုကို ထားတဲ့ကတိ ဖျက်ရာကျမှာပေါ့။ နောက်ပြီး သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို မပြစ်မှားရ၊ မတပ်မက် ရဆိုတဲ့ ပညတ်တော်ကိုမလိုက်နာဘူးဆိုတာ ကိုယ့်အထုပ် ကိုယ်ဖြေပြသလို ဖြစ်နေတော့မှာပေါ့။ မင်း ဒါတွေ မစဉ်းစားမိဘူးလား”

“အေးလေ၊ ဒီတရားတော်တွေကို တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ဘုရားကျောင်းမှာ

ဟောပြောသင်ပြနေတဲ့ဥစ္စာ၊ မင်းမှာ အသိတရားမရှိဘူးလား ဟင်နရီ” လို့ ဆမ်က ဆူပြန်တယ်။ ဘီလ်ချမ်းဘားစ်ကလည်း ...

“နောက်ပြီး ကြားကြားသမျှ လူတွေ ရယ်စရာလည်း ဖြစ်ဦးမယ်၊ ငါတော့ ငါ့မိုက်ပစ် ငါခံမယ်၊ သူများကမေးရင် နောင်နှစ်မှာ ဒီထက်ကောင်း အောင် မြေလှန်ပြီး မြေစာကျွေးတာပြောမယ်၊ နို့ပြီး မနှစ်ကလည်း ငါယူထား တော့ နှစ်တိုင်းဆုမယူဘဲ သူများလည်း ရစေလိုတဲ့ စေတနာနဲ့လို့ ပြောမယ် ကွ”

အမြဲပဲ ကံဆိုးနေကျ ပီတာစမစ်က ဘီလ်ရဲ့စကားကြားတော့ ယောင်ယမ်းပြီး ဘီယာတွေ တအားမျိုချလိုက်မိလို့ သီးပြန်တယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာ သင်းအုပ်ဆရာလင်မယား ပြန်ရောက်လာကြ တယ်။ အဖြစ်အပျက်ကို ကြားရတော့ သင်းအုပ်ဆရာကတော်လေးခမျာ ကြွက်ကလေးတစ်ကောင်လို့ စီခနဲ ကျီခနဲ အော်ပြီး ရင်ထုမနာ ဖြစ်ရှာတယ်။ အားလုံးက တစ်သံတည်း ပြောကြတာကတော့ သူတစ်ပါးကောင်းစားဖို့ သူတို့ဟာ သူတို့ဖျက်ပြီး အနစ်နာခံတယ်ပေါ့။ ဒီအထဲမှာ သူများတကာ ထက် အမြဲတစ်တောင်တစ်ထွာ ပိုရှည်လေ့ရှိတဲ့ ဟင်နရီဝေါ့ကားကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးပတ်လောက်က “ကိုယ့်အိမ်နီးချင်းကို ကိုယ်နဲ့အမျှ ချစ်ပါ” ဆိုတဲ့ သင်းအုပ်ဆရာ ဟောပြောချက်ကို သူသဘောကျလွန်းလို့ တရား တော်အတိုင်း သူကျင့်သုံးတဲ့အကြောင်းပြောတယ်။ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ဟင်နရီဝေါ့ကားဆီကို အဖုံးနီနီ ဓမ္မသီချင်းစာအုပ် အသစ်ကလေးတစ်အုပ် ရောက်လာတယ်။ “ခင်မင်သော မိတ်ဆွေတစ်ဦးထံမှ ...”လို့ လက်မှတ်ထိုး ထားတယ်လေ။

အဲဒါတွေကြောင့် ဒီနှစ်အတွက် ဥယျာဉ်အလှပြိုင်ပွဲ မကျင်းပတော့ဘူး လို့ပဲ။ နောက်နှစ်ကျမှ ဆုနှစ်ဆုပေးမယ်လို့ သင်းအုပ်ဆရာတော်ကပြော တော့ ဘော့ပရစ်တီးကို အားကျပြီး အရေးပေါ် ခြံထစိုက်တဲ့ လူနှစ်ဦးသုံးဦး က ကန့်ကွက်တယ်။ အပင်ပန်းခံထားရတဲ့ သူတို့လင်မယားတွေအတွက် သက်ညှာပါဦး။ ဟိုအရင်လူတွေ မရနိုင်တာနဲ့ ဒီပြိုင်ပွဲမလုပ်တော့ဘူးဆိုရင် မတရားဘူး၊ ဘာဘူး ညာဘူးပေါ့။ အဲဒီလို ပြောကြတဲ့လူတွေရဲ့ ဥယျာဉ် တွေဟာ အကောင်းစားထဲကတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘော့ပရစ်တီးရဲ့ အိမ်နီးချင်း ရတ်သော်မဆင်ရဲ့ ပန်းခြံကတော့ ဘော့ခြံထက်တောင် သာ

သယောင်ရှိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ပြိုင်ပွဲလုပ်ဖို့ တစ်ရက်အလိုမှာ ရတ်ရဲ့ဝက်ဟာ သူ့ လှောင်အိမ်ထဲက လွတ်ထွက်သွားပြီး ပန်းခြံတစ်ခုလုံးကို ထိုးကော်စား သောက်ပစ်တာ ဘာမှ ရစရာမရှိတော့ဘူး။ ရတ်ကတော့ သူ့ဝက်ကို ဝက်ခြံ ထဲပိတ်လှောင်ထားတာ ဘယ်လိုထွက်သွားသလဲ တော်တော်အံ့ဩနေတယ်။ ဝက်ကိုယ်နှိုက်က လူတစ်ရပ်လောက်ရှိတဲ့ ဝင်းထဲရုံကိုကျော်တက်သွားမှ ဖြစ် မှာပဲလို့ ခေါင်းတကုတ်ကုတ်နဲ့ စဉ်းစားနေတယ်။ သူ့ဝက်ကသာ စကားပြော တတ်မယ်ဆိုရင် တရားခံပေါ်မှာပဲလို့ဆိုတော့ ဘော့ပရစ်တီးက 'မင်းဝက် သာ စကားပြောတတ်ရင် သူ့ကို အစာအောင် မကျွေးလို့ ခုလို ပန်းပင်တွေ ခိုးစားရတာပြောပြီး မင်းကို ခွေးလောက်၊ နွားလောက်မှ အသုံးမကျဘူးလို့ ဆဲမှာပေါ့ ...' တဲ့။

အဲသည်လိုနဲ့ ပြိုင်ပွဲနေ့ကျတော့ လူတွေ လာလိုက်ကြတာ ရွာနီးချုပ် ကရော၊ မြို့ပေါ်ကရော အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် နေကြတာပဲ။ အကဲဖြတ်လူ ကြီးများက တစ်ခြံပြီးတစ်ခြံ လျှောက်ကြည့်ကြတော့ ဟိုခြံ ကြည့်လည်း မြေကြီးမွှမွှ၊ ဒီခြံကြည့်လည်း တွင်းကြီးတွေ ဟောင်းလောင်းနဲ့မို့ ကြာတော့ အကဲခတ်လူကြီးတစ်ယောက်က သူတို့လာကြည့်တာ ပန်းအလှပြိုင်ပွဲလား၊ ဒါမှမဟုတ် ငလျင်လှုပ်လို့ မြေပြိုနေတာတွေ အပျက်အစီး စာရင်းပြဖို့လား လို့ မေးသတဲ့။

အဲသည်နေ့ညနေ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ခန်းမကြီးမှာ ဆုအမည် ကြေညာမယ်လုပ်တော့ လူတိုင်းဟာ ရင်တမမနဲ့ပေါ့။ မကြာခင်ပဲ သင်းအုပ်ဆရာ တော်ဟာ လက်ထဲမှာ စာရွက်တစ်ရွက်ကိုင်ပြီး စင်မြင့်ပေါ်တက်လာတယ်။ ခန်းမထဲက လက်ခုပ်သံတွေ ထွက်ပေါ်လာတယ်။ သင်းအုပ်ဆရာတော်က သူ့လက်ကလေးမြှောက်ပြီး တိတ်ဆိတ်နေကြဖို့ပြောတယ်။ ကလေးငိုနေတဲ့ သားသည်အမေတွေက ခန်းမထဲကထွက်ပြီး အပြင်မှာ သွားပြီး သားချော့ နေကြတယ်။ ဒီတော့မှ သင်းအုပ်ဆရာတော်က အိတ်ထဲက မျက်မှန်ထုတ် တတ်ပြီး ပထမဆုအဖြစ် ရွှေဒင်္ဂါးသုံးပြားနဲ့ သတ္တုလက်ဖက်ရည်ကရားဟာ ဒီနှစ် အလှဆုံး ပန်းဥယျာဉ်ပိုင်ရှင် ဘော့ပရစ်တီး ရသွားကြောင်း ကြေညာ တယ်။ ဘော့က ရင်ကိုကော့ ခေါင်းကိုမော့ပြီး ဆုယူဖို့ရန် စင်မြင့်ကိုအသွား မှာ သူ့ကျောပြင်ကို ချိုးကျူးတဲ့အနေနဲ့ ဟိုလူဒီလူက ဝိုင်းပုတ်ကြတယ်။ အဲဒီအထဲက ဘီလ်ချမ်းဘားစ်ရဲ့လက်က အတော်ပြင်းသွားလို့ ဘော့ပရစ်တီး

က ရပ်ပြီး ရန်တွေ့သေးတယ်လေ။

“အဲ ... စင်မြင့်ပေါ်ရောက်လို့ ဆုယူပြီးတော့ သူက မိန့်ခွန်းခွဲလိုက် သေးသဗျ။ သူ့ အဆိုအမိန့်က ...

“ဒီဆုဟာ သူ့ကြိုးစားမှုအတွက် ထိုက်ထိုက်တန်တန်ရတဲ့ ဆုဖြစ် ကြောင်း၊ ဒါ့ကြောင့် သူ အင်မတန် ဂုဏ်ယူကြောင်း၊ သူအပင်ပန်းခံရတာ တွေကိုသာ အများတကာမြင်ရရင် သူ့ကို မချီးကျူးဘဲ နေနိုင်ကြမည်မဟုတ် ကြောင်း။ ဒါ့ကြောင့် နောင်နှစ်တွေမှာ ဆုရလိုသူများ သူ့ကို စံနမူနာထား သင့်ကြောင်း။ တချို့ကတော့ ပန်းခြံဆိုတာ တူးနိုင်မှ ကောင်းတယ်လို့ ထင် နေကြတာ အလွန်မှားယွင်းကြောင်း၊ သူဟာဆိုရင် ပန်းခြံကို သုံးနှစ်တစ်ခါ မြေတူးမြေဆွလုပ်ကြောင်း” စသည်ဖြင့် ဟိုခလုတ်တိုက်၊ ဒီခလုတ်တိုက်နဲ့ လေ ကြောကြီးရှည်ပြီးမှ နောက်ဆုံးမှာ နိဂုံးချုပ်အဖြစ် သူ ခုရတဲ့ဆုကို ဂုဏ် ပြုတဲ့အနေနဲ့ ပန်းဂေါ်ဖီမှာ သူ့ရောင်းရင်း မိတ်ဆွေတွေကို လက်ဖက်ရည် ပွဲလုပ်မယ်လို့ ပြောသွားတော့ လူတော်တော်များများဟာ သူ့နောက်လိုက် ဖို့ ထကြတယ်။ သို့သော် မကြာမီ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ပြန်လာကြတယ်။ သူတို့ကပြောတော့ ဘော့ပရစ်တီးဟာ အပေါင်းအသင်း အင်မတန်ရွေးတဲ့ လူ၊ တော်ရုံတန်ရုံနဲ့ သူ့ရောင်းရင်းအဖြစ် လက်မခံဘူးတဲ့။

“ဒါဟာ ကျုပ်တို့ ကလေးဗြူရီ ရွာရဲ့ နောက်ဆုံးပန်းအလှပြိုင်ပွဲပါ”

အဲသည်လို ဖိုးသက်ရှည်က စကားအဆုံးသတ်လိုက်တော့ ခရီးသည် က နောက်ထပ်ဘီယာတစ်ခွက် မှာပေးလိုက်ပြီး ...

“နို့ ... နောက်နှစ်တွေ ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်တော့တာလဲ၊ အဘရဲ့”

“မလုပ်တော့တဲ့အကြောင်းက ဒီလိုလေ။ သင်းအုပ်ဆရာ လင်မယား နဲ့ အကဲဖြတ်လူကြီးတွေဟာ ကိစ္စဝိစ္စပြီးလို့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကနေ အိမ် ပြန်ကြတော့ လမ်းမှာ ဘော့ပရစ်တီးရဲ့ တီးပါတီကပြန်လာတဲ့ လူသိုက်နဲ့ ဆုံကြတယ်။ သူတို့နားကဖြတ်သွားတော့ အရက်နဲ့တထောင်းထောင်းနဲ့ နောက် လမ်းဘေးတစ်နေရာရောက်တော့ ဆုအဖြစ် ချီးမြှင့်လိုက်တဲ့ သတ္တု လက်ဖက်ရည်ကရားဟာ တုံးလုံးလဲနေတာ တွေ့ရတယ်။ အဲဒါနဲ့ သင်းအုပ် ဆရာတော်လေးက ကောက်ပြီး ယူအဖွင့်လိုက် အရက်စော် ဟောင်ခနဲ ထွက် လာတယ်။ ဒီတင် သင်းအုပ်ဆရာတော်လည်း စိတ်ပျက်ပြီး ပန်းအလှပြိုင်ပွဲ မလုပ်တော့ဘဲ သင်းအုပ်ဆရာက အရက်သေစာသောက်ခြင်းရဲ့အပြစ်ကို

တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ဘုရားကျောင်းမှာ ဟောတော့တာပဲ။ တရားနာ ပရိသတ်ကတော့ အရက်နဲ့ လားလားမှ မပတ်သက်တဲ့ မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေပဲ ပေါ့လေ”

“ဒါနဲ့ မေးစမ်းပါစေဦး အဘရဲ့ ဒီကိစ္စကို စတင်ဖန်တီးတဲ့ ဂျော့ချ် အင်းကလိရှ်ကတော့ သူရှာတဲ့ရွှေတွေ ရ မသွားဘူးပေါ့!”

“ဂျော့ချ် မရပေမဲ့ သူ့ယောက်ဖ ဘော့ပရစ်တီးကတော့ ရွှေဒင်္ဂါးသုံး ပြား ရသွားတာပဲကွဲ့။”

ဆာလ

mgyoe.com

mgyoe.com

သူ့ဆွေမျိုး ငါ့ဆွေမျိုး

ကလေးဖြူရီရွာ၏ယမကာဆိုင်ဖြစ်သော ‘ပန်းဂေါ်ဖီ’ ရှေ့ အရိပ်
ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးအောက်တွင် ရွာ၏တစ်ဦးတည်းသော ရှေ့မီ
နောက်မီ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖိုးသက်ရှည်သည် သူ့ရှေ့တွင်ချထားသည့် ခရီးသည်
တစ်ဦး ဒကာခံထားသော ဘီယာခွက်ကိုသောက်ကာ တမျှဦးမျှဦးအရသာ
ခံ စုတ်ရင်းက ၎င်း၏မူန်ရီမဲ့သီသော မျက်လုံးများနှင့် ရွာလှည်းလမ်း
တစ်လျှောက်ကို လွမ်းဆွတ်တသစွာ ကြည့်နေပြီးမှ ...

“ကျုပ်တို့ ကလေးဖြူရီရွာသားတွေဟာ တစ်ရွာမကောင်း၊ တစ်ရွာ
ပြောင်း ဆိုတဲ့စိတ်မျိုး လုံးဝမရှိကြဘူးဗျာ။ မွေးသည်မှ သေသည့်တိုင်အောင်
ဒီရွာမှာပဲ စွဲစွဲမြဲမြဲ ရိုးမြေကျ နေထိုင်သွားကြတာချည်းပဲ။ အဲ စုန်းပြူးတချို့
တော့ ရှိသပေါ့လေ။ ဒီလူမျိုးတွေလည်း နောက်ဆုံးကျတော့ ဒုံးရင်းအတိုင်း
ဒီချည်တိုင်ပဲ ပြန်ရောက်လာပြီး ရွာကထွက်သွားမိတာ အမှားကြီးမှားတာပဲ
ရယ်လို့ နောင်တရကြတဲ့ လူတွေချည်းပဲ။

ဒီအထဲမှာ ရှားရှားပါးပါး တစ်ပြည်တစ်နိုင်ငံမှာသွားပြီး ကောင်းစား
နေတဲ့ လူတစ်ယောက်တော့ ရှိသဗျ။ ‘ဟင်နရီဝေါ့ကား’ ရဲ့ ဘကြီးတော်
‘ဂျော်ရှူးဝါးကား’ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူက ဒီရွာသားမဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒါကြောင့်
တခြားမှာ သွားကောင်းစားတာ ဖြစ်မှာပေါ့လေ။ ဂျော်ရှူးဝါးကား ဟာ
ဩစတြေးလျမှာ သိုးမွေးမြူရေးလုပ်ငန်းနဲ့ ချမ်းသာသွားသတဲ့ဗျ။ ချမ်း သာ
တဲ့လူပီပီ အလွန်အလုပ်များလို့ ထင်ပါရဲ့။ သူ့တူ ဟင်နရီက ပိုက်ဆံကျပ်တဲ့
အခါ လှမ်းပြီးငွေချေးတဲ့ စာတွေကို ပြန်ဖော်တောင်မရဘူး။

ခက်တာက ဟင်နရီကလည်း ဒီဘကြီးတော်ကို တစ်ခါမှ မြင်ဖူး။

တွေ့ဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ လန်ဒန်မှာရှိတဲ့ ဆွေမျိုးနီးစပ်တစ်ယောက်ရဲ့ ပြောပြချက်ကြောင့်သာ သိရတာကိုး။ ကျုပ်တို့တွေ ဟောဒီ ပန်းဂေါ်ဖီ မှာဆုံပြီး ဘီယာစုတ်ကြလေတိုင်း စကားစပ်မိရင် ဟင်နရီက သူ့ဘကြီး ဘယ်လောက် ချမ်းသာကြောင်း၊ မစားရ ညော်ခံကြားပြီး ဒီအဘိုးကြီး သေခဲ့သော် သူ့အမွေတွေ ဘယ်လူဆက်ခံပါ့မလဲလို့ တွေးပြီးပူရတာ အမော။

လန်ဒန်က သူ့ဆွေမျိုး သေသွားတော့ ဟင်နရီဟာ သူ့ဘကြီး အကြောင်းတွေ မကြား မသိရတော့ဘူး။ အဆက်ပြတ်သွားတဲ့ သဘောပေါ့။ ဒီမှာတင် ဟင်နရီဟာ သူ့ဘကြီးသေရင် အမွေတွေ သူစိမ်းတစ်ရံလက်ထဲ ရောက်ကုန်တော့မှာပဲလို့ သောကတွေဖြစ်ပြီး မစားနိုင် မသောက်နိုင်နဲ့ တော်တော်ကြီး ပိန်သွားရှာတယ်။ သူ့မှာ မျောက်မီးခဲကိုင်မိသလို ပျာယာခတ်ပြီး ဘယ်လိုလုပ်ရကောင်းမလဲ၊ ဩစတြေးလျကိုပဲ လိုက်သွားရကောင်းမလားနဲ့ ဖြစ်နေတုန်းမှာ ဘီလီချမ်းဘားစ်က စရိတ်သက်သာတဲ့ အကြံဉာဏ်တစ်ခု ပေးတယ်။ ဟင်နရီအနေနဲ့ သူ့ဘကြီးဆီကို တစ်နိုင်ငံခြားမှာ အသက်ကြီးပြီဖြစ်တဲ့ ဘကြီးတော်ဟာ ကြည့်ရှုမယ့် ဆွေမျိုးရင်းချာမရှိဘဲ နေလို့မသင့်တော်တဲ့အကြောင်း၊ အင်္ဂလန်ပြန်လာပြီး အင်မတန်ချစ်တဲ့ တူတော်မောင်ဖြစ်တဲ့ မိမိနဲ့လာနေရင် အသက်ထက်ဆုံး ကောင်းမွန်စွာ ပြုစုစောင့်ရှောက်မယ့်အကြောင်း အနူးအညွတ် စာရေးဖို့ပေါ့။

အဲဒီစာရေးဖို့ဟာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းပြီး အကြံဉာဏ်ပေးလိုက်ကြတာ နောက်ဆုံးတော့ အင်မတန် လှပသေသပ်တဲ့ စုပေါင်းသမဝါယမ စာတစ်စောင် ဖြစ်သွားပါလေရော။ လှဆို စာရွက်က ပန်းရောင်မှာ အနားတွန့်ကလေးတွေနဲ့။ စာအိတ်က အစိမ်းရောင်လေးလေး။ ဘီလီချမ်းဘားစ်ကတော့ စာကို အခေါက်ခေါက် ပြန်ဖတ်ပြီး ဒီစာကို ဖတ်လို့မှ စိတ်မထိခိုက်ရင် မင်းအဘိုးကြီးဟာ သံမဏိအသည်းနှလုံး ပိုင်ရှင်ပဲလို့တောင် ဟင်နရီဝေါ့ကားကို ပြောတယ်။

ဒီစာထည့်လိုက်ပြီး လေးလလောက်ကြာတော့ ဟင်နရီဘကြီးတော်ဆီက စာပြန်လာတယ်။ စာထဲမှာပါတာကတော့ တူတော်မောင် ဟင်နရီရဲ့ စေတနာကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ အင်္ဂလန်ကိုပြန်လာပြီး အရိုးထုတ်ဖို့ သူ့မှာလည်း စိတ်ကူးရှိကြောင်း၊ အကယ်၍ အင်္ဂလန်သို့ ရောက်ခဲ့သည်ရှိသော် တူတော်မောင် ဟင်နရီဆီရောက်အောင် လာခဲ့မယ့်အကြောင်းတွေပါတယ်။

ကျုပ်တို့တစ်တွေ အားလုံးဟာ ဒီစာကိုဖတ်ပြီးတော့ တို့ရောင်းရင်းကြီး ဟင်နရီတော့ ဇာတာစန်းလင် တက်လာပြီလို့ ဝိုင်းပြီးဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုခွေးမသား လူယုတ်မာ ဘော့ပရစ်တီး ဆိုတဲ့ အကောင်ကတော့ နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး ...

“ငါတော့ မင်းတို့ ဟင်နရီရဲ့အဘိုးကြီးကို မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်မှပဲ ယုံတော့မယ်။ ငါတော့ မင်းဘကြီးဟာ မင်းရန်ကိုကြောက်လို့ ဩစတြေးလျ ကို ပြောင်းပြေးတယ်ထင်တာပဲ” လို့ဆိုတော့ ဟင်နရီဟာ ရှူးရှူးရှားရှားနဲ့ ဒေါအပွကြီးပွပြီး ...

“ဟေ့ကောင် ဘော့ပရစ်တီး၊ မင်းထင်တာတွေ သောက်ရမ်းလျှောက် ပြောမနေနဲ့၊ တို့ဘကြီး ဩစတြေးလျသွားတုန်းက ငါတောင် မမွေးသေးဘူး ကွ”

“ဒါဖြင့် မင်းအဖေကြီးကို ကြောက်လို့ဖြစ်မှာပေါ့ကွ”

သူများကို မခံချိမခံသာ ပြောရမယ်ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ အလျှော့ပေး လေ့မရှိတဲ့ ဘော့ပရစ်တီးက ဆက်ကလိတော့ သူတို့ဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တော်တော်လေး စကားများကြသေးတယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်း တော့ ဘော့ပရစ်တီးဟာ ဟင်နရီကို လမ်းမှာတွေ့တိုင်း ...

“ဟေ့ကောင် ဟင်နရီ၊ ဩစတြေးလျကလာတဲ့ မင်းဘကြီး နေကောင်း လား၊ တို့အိမ်များခေါ်လာပြီး လည်ပါစေဦးကွ၊ အိမ်ထဲချည်းကုပ်နေလို့ ဘယ် ကောင်းမလဲ၊ အထူးသဖြင့် မင်းအိမ်မျိုးက ပိုဆိုးတာပေါ့”

ဟင်နရီဘကြီးပဲ အင်္ဂလန်ပြန်ရောက်ပြီး ဟင်နရီတို့အိမ်မှာ လာနေ သလို ပြောဆိုနောက်ပြောင်လေ့ရှိတယ်။ နဂိုရ်က စကားများများ မပြော တတ်တဲ့ လူအေး ဟင်နရီဟာ ဘော့ပရစ်တီး ဒီလိုပြောတာကို စိတ်ဆိုးရုံ ကလွဲလို့ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေရှာတယ်။ စိတ်ထဲမှာလည်း သူ့ ဘကြီးဟာ အင်္ဂလန်ကိုပြန်မှ လာပါတော့မလားလို့ အကြီးအကျယ် စိုးရိမ် ကြောင့်ကြနေရှာတယ်။ ဒါကြောင့် အိုးမလုံ အုံပွင့်ပြီး သူ့ဘကြီးအကြောင်း မေးမိတဲ့လူတိုင်း ရန်သတ္တရ ပြုနေတော့တာပဲ။

ဒီလိုနဲ့ ဟင်နရီဘကြီးဆီက ပြန်စာရပြီး ၆ လ လောက်ကြာတဲ့ ညတစ်ညမှာ ကျုပ်တို့တစ်တွေ ထုံးစံအတိုင်း ပန်းဂေါ်ဖီမှာ ဆုံကြတော့ သောက်ရင်း စာရင်းနဲ့ အပ်ချုပ်ဆရာ ဒစ်ကီဝိဒ်က ဘော့ပရစ်တီးကို ...

“ဟေ့လူ ဘော့၊ မင်းအိမ်မှာ ဘယ်က အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ရောက် နေတာလဲကွ”

သည်တော့ ဘော့ပရစ်တီးက သောက်လက်စ ဘီယာခွက်ကို စား ပွဲပေါ်မှာ သေသေချာချာလိုက်ပြီး ဒစ်ကီဝိဒ်ကို မယုံသင်္ကာရှိတဲ့မျက်နှာ ထားနဲ့ ...

“အဘိုးကြီး ဟုတ်လား၊ မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဟို အဘိုးကြီးလေကွာ၊ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးသိုင်းမွေး ဖြူဖြူနဲ့ စကား ပြောရင် သံသေးသံကြောင်နဲ့ အဘိုးကြီးပေါ့”

“မင်း အိပ်မက် မက်နေတာ ထင်ပါရဲ့ဒစ်ကီ” လို့ဆိုတော့ ဘီလ်ချမ်း ဘားစ်က ...

“ဘယ်ကလာ ... ဒစ်ကီ အိပ်မက် မက်တာ ဟုတ်ရမှာလဲ၊ ငါလည်း မြင်တယ်ကွ”

ဘော့ပရစ်တီးက သူ့ဘီယာခွက်ကို စားပွဲပေါ် ချွင်ခနဲပြန်ဆောင့်ချ လိုက်ပြီး ...

“အိုး မင်းလည်း မြင်သကိုး၊ ငါ့အိမ်မှာ ဘယ်သူရှိတယ်၊ ဘယ်ဝါရှိ တယ်ဆိုတာတွေကို မင်းတို့နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူးကွ၊ ဘာသဘောနဲ့ မင်းတို့ က ငါ့အိမ်ကို လာချောင်းနေကြတာလဲဟေ့”

“ချောင်းတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ တို့သွားရင်း လာရင်းနဲ့ တွေ့တာ၊ မင်းအိမ် ကို ချောင်းတယ်ထင်ရအောင် မင်းက ဘာမဟုတ်တာတွေ လုပ်နေလို့လဲကွ”

ဘီလ်ချမ်းဘားစ်က ပြန်နဲ့တော့ ဘော့ပရစ်တီးကလည်း ဆတ်ဆတ် ထိမခံ ...

“ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့ကွ၊ မင်းတို့နဲ့ မဆိုင်ရင် ဝင်မရှုပ်နဲ့၊ မင်းတို့ကိစ္စ ဆိုရင်လည်း ငါ ကင်းကင်းနေတာပဲ မဟုတ်လား”

သည်တော့ ဘီလ်ချမ်းဘားစ်က ကျုပ်တို့အားလုံးကို မျက်စိဝေ့ကြည့် လိုက်ပြီး ...

“ဒီလိုကွ၊ တစ်နေ့က ငါအိမ်အပြန် ဘော့ပရစ်တီး အိမ်ရှေ့က ဖြတ် အသွား အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်ဝမှာ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဘယ်သူများပါလိမ့်လို့ ငါတွေ့နေလို့မှ မဆုံးသေးဘူး၊ တကတည်း လက်ကြီးတစ်ဖက် ထွက်လာပြီး အဘိုးကြီးကို ဆွဲသွင်းသွား

တယ်ကွ၊ အဲဒီလက်ကြီးကလည်း ညစ်ပတ်လိုက်တာ လွန်ပါရော၊ သေသေ ချာချာ မြင်ရတာ”

သည်တော့ ဒစ်ကီဝိဒ်ကလည်း ...

“နောက်ပြီး အဲဒီအဘိုးကြီးက ချောင်းခြောက် တဟုန်းဟုန်းဆိုးနေ တာလည်း ငါသေသေချာချာ ကြားရတယ်ကွ”

ဘော့ပရစ်တီးဟာ ဒစ်ကီဝိဒ်ဘက် ဆတ်ခနဲ လှည့်လိုက်ပြီး ...

“ဟာ မင်းက ကြားတတ်လှချေလားကွ၊ အေး ... နောက်ကို မင်း မကြားချင်တာတွေ ကြားမနေရဖို့ဘဲ သတိထားပေတော့ ကိုယ့်လူ” လို့ ဒေါနဲ့ မောနဲ့ ပြောပြီး ကုလားထိုင်ကို ဖနောင့်နဲ့ ဝုန်းခနဲ နောက်ပြန်ကန်ပြီး ဆိုင်ထဲ က ထွက်သွားတော့တယ်။ သူ ဘာကြောင့် သည်လောက် စိတ်ဆိုးသွား တယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ မတွေးတတ်အောင်ပဲ။ ပိုပြီး အံ့ဩစရာကောင်းတာက ဘော့ပရစ်တီးဟာ သူ့ဘီယာခွက်ထဲက ဘီယာတွေ တစ်ဝက်ကျော်ကျော် ကြီး ချန်ထားခဲ့တာပဲ။

ဆမ်ဂျိုးက ဘော့ပရစ်တီးရဲ့ကျောပြင်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ...

“ဒီကောင် မဟုတ်တာတစ်ခုခုတော့ လုပ်နေပြီကွ၊ မင်းတို့ စောင့် ကြည့်ကြပေတော့၊ ငါထင်လိုက်ရင် မလွဲဘူး”

နောက်ရက်တွေမှာတော့ ဘော့ပရစ်တီးရဲ့အိမ်ဟာ လူတကာရဲ့ ချောင်းကြည့်ကွင်းကြီး ဖြစ်နေတော့တာပေါ့။ သူ့အိမ်ရှေ့ဖြတ်သွားတဲ့ လူ တိုင်းဟာ ပြတင်းပေါက်ကို လှမ်းမကြည့်တဲ့သူရယ်လို့ မရှိတော့ဘူး။ ကလေး တွေဆိုတာ ထူးဆန်းတဲ့အဘိုးကြီးကို မြင်ရနိုးနဲ့ တစ်နေကုန် ဘော့ပရစ်တီး ရဲ့ အိမ်ရှေ့မှာ ဆော့ကစားနေကြတယ်။

တစ်ခါတော့ အဘိုးအိုဟာ ပြတင်းပေါက်မှာ ရုပ်တုကြီးတစ်ရုပ်လို တောင့်တောင့်ကြီးထိုင်နေတာ တွေ့ကြရသတဲ့။

နောက်ပြီး အဲသည် အဘိုးအိုဟာ ဘော့ပရစ်တီးက လမ်းမှာတွေ့လို့ ခေါ်ယူကျွေးမွေးထားတဲ့ အိမ်ခြေရာခြေမဲ့တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်လို့လည်း ပြောကြတယ်။

ဘော့ပရစ်တီးက သည်အဘိုးအိုကို စိတ်စေတနာကောင်းနဲ့ ကျွေးမွေး ထားပေမဲ့ လူတွေက သူ့ကို အကောင်းမထင်ဘဲ ကဲ့ရဲ့သင်္ဂြိုဟ်ကြမှာစိုးလို့ ဖွင့်မပြောတာတဲ့။ သို့သော် ဒါတွေကို ဘယ်သူမျှ မယုံပါဘူးလေ။

ယုံစရာလည်းမရှိပါဘူး။ အဘိုးအိုဟာ တစ်ခါတစ်ခါ ရွာထဲထွက် လမ်းလျှောက်ဖူးပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဘော့ပရစ်တီး ဒါမှမဟုတ် သူ့မိန်းမက အမြဲ နောက်က ကပ်ပါနေတာပဲ။

အဘိုးကြီးကို စကားစမြည် ပြောမည်ကြံရင် သူတို့လင်မယားက အဘိုးအိုနားထိုင်းနေလို့ ဘာမှမကြားဘူး၊ ဘာညာနဲ့ ကာဆီးကာဆီးလုပ် ပြီး အမြန်ဆွဲခေါ်သွားကြတယ်။

အဲ ... တစ်ညနေတော့ ပန်းဂေါ်ဖီမှာ လူစုံတုန်း ဒစ်ကီဝိဒ်ဟာ အမော တကောနဲ့ ရောက်လာပြီး လူအများ အသက်ရှူမှားစေမယ့်သတင်းကို ပြော တော့တယ်။

“ဟေ့လူတွေ၊ ကျုပ်ခုပဲ စာတိုက်က လာခဲ့တာ၊ စာတိုက်မှာတော့ ဘော့ပရစ်တီးအိမ်ကအဘိုးကြီးအတွက် စာတစ်စောင်ရောက်နေတာ တွေ့ရ တယ်ဗျို့။”

“မင်းကလည်း ဒါများ အဆန်းလုပ်လို့၊ အထိတ်တလန့် ပြောနေရ သေးတယ်”

ဟင်နရီဝေါ့ကားက လှမ်းပြီး အပြစ်ပြောတော့ ဒစ်ကီဝိဒ်က ...

“ဟေ့ ဟင်နရီ၊ ငါ့ကို သောက်ရမ်း မပြစ်မတင်နဲ့ကွ၊ ဆန်းမဆန်း တော့ မသိဘူး၊ စာအိတ်ပေါ်က လိပ်စာက မစွတာ ဂျော်ရှူးဝါးကား ဆိုတာ တော့ ငါ သေသေချာချာ မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ခဲ့ရတာပဲ မောင်ရေ၊ ကဲ မင်းဘာပြောဦးမလဲ”

အောင်မယ်လေး ... သည်တော့မှ ဟင်နရီဝေါ့ကားဟာ တစ်ခါ တည်း ဆွေ့ဆွေ့ခုန်တော့တာပဲ။ စေ့စေ့တွေး ရေးရေးပေါ်ဆိုတာ ခုမှ ဘော့ ပရစ်တီးရဲ့ အကြံကို ကွင်းကွင်းကွက်ကွက်ကြီး သဘောပေါက်ကြတော့ တာကိုး၊ အဲဒီ နားထိုင်းနေတဲ့အဘိုးကြီးဟာ ဟင်နရီဝေါ့ကားရဲ့ ဘကြီး ဂျော် ရှူးဝါးကား။

ဘော့ပရစ်တီးက သူ့ကိုယ်သူ ဟင်နရီဝေါ့ကားရယ်လို့ ပုံမှားရိုက်ပြီး အဘိုးကြီးကို အပိုင်စီးထားတာပေါ့။

ဟင်နရီဝေါ့ကားဟာ မျောက်မီးခဲကိုင်မိသလို ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်ပြီး ငါ့ဘကြီးကို ခိုးထားတဲ့လူ ကာလနာတိုက်ပါစေ၊ သေခြင်းဆိုးနဲ့ သေပါစေ၊ တစ်မျိုးလုံး တစ်ဆွေလုံး ဝမ်းရောဂါကျပါစေ၊ ဘာညာနဲ့ စုံလို့၊ သူ့ပါးစပ်ထဲ

တွေ့သမျှ ဆဲလိုက် ဆိုလိုက်၊ ဆူလိုက်၊ ပူလိုက်တာ ဆိုင်ရှင်စမစ်က သူ့ကို တိတ်တော့ တိတ်တော့လို့ လေးခါတိတ်တောင် သတိပေးတာ၊ မရတော့လို့ ဆိုင်အပြင်ဆွဲထုတ်ပြီး တိတ်တိတ်မနေမချင်း ဆိုင်ထဲပြန်မဝင်ခဲ့နဲ့လို့ အမိန့် ထုတ်ပစ်ရသည်အထိပါပဲ။

ဟင်နရီဟာ အပြင်မှာ ၅ မိနစ်လောက်နေပြီးမှ ဆိုင်ထဲပြန်ဝင်လာခဲ့ ပြီးတော့ သနားစရာ လူတံကာကို ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ လိုက်ပြီး အကူအညီ တောင်းနေတယ်။

သည်တော့ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ကောင်းနိုးရာရာ အကြံဉာဏ်တွေ ဝိုင်းပေးလိုက်ကြတော့ တစ်ဆိုင်လုံး ဆူညံလာပြန်တော့ ဆိုင်ရှင်စမစ်က စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ သည်လိုသာ စည်းကမ်းမရှိ ဆူညံ နေကြရင် ဆိုင်ကို စောစောပိတ်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်နေတုန်းမှာပဲ ဆိုင်အပြင် ဘက်က တစ်စုံတစ်ခု လေချွန်သံကြားရပြီး ခွေးမသား ဘော့ပရစ်တီးဟာ ဆိုင် ထဲ ဘွားခနဲ ပေါ်လာတော့တယ်။

သူဟာ ဆိုင်ထဲ ခြေတစ်လှမ်းချမိတယ်ဆိုရင်ပဲ ဟင်နရီက ပျစ်ပျစ် နှစ်နှစ် ဆဲတော့တာပါပဲ။ ဘော့ကတော့ သူ့ကို အားရပါးရ ဆဲနေတဲ့ ဟင်နရီ ကို အင်မတန်အံ့အားသင့်တဲ့မျက်နှာထားနဲ့ ကြည့်နေရင်း ...

“ဟ ... ကောင်ရ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အဆဲရောဂါထပြီး ရူးများနေ သလား”

“ဟဲ့ ... ခွေးသူခိုး၊ ငါ့ ဘကြီး ပြန်ပေး”
ဟင်နရီက အာခေါင်ခြစ်ပြီး အော်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘော့ပရစ်တီးက အေးအေးပဲ။

“မင်းမှားနေပြီ ဟင်နရီ၊ မင်းဘကြီးကို ငါ ဘယ်လိုလုပ် ခိုးရမှာ တုံး”

“ဒါဖြင့် မင်းအိမ်က ဂျော်ရှူးဝါးကားဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟေ့”

“ဪ ... ဒါလား နာမည်သာတူတာပါ၊ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ဂျော်ရှူး ဝါးကားတွေ အများကြီးရှိနိုင်ပါတယ်ကွ၊ ငါ့အိမ်က ဂျော်ရှူးဝါးကားက မင်း ဘကြီးမဟုတ်ပါဘူး။ တခြားအဘိုးကြီးတစ်ယောက်ပါ၊ ငါ လိမ်မပြောပါ ဘူး”

ဟင်နရီက ဝုန်းခနဲ ထရပ်ပြီး ...

“အိုး ... နားမလည်ဘူး၊ ငါ ခုသွားမေးမယ်၊ နောက်ပြီး ငါ့ဘကြီးကို မင်းဟာ ဘယ်လိုကောင်လဲဆိုတာကို သေသေချာချာ ရှင်းပြရလိမ့်မယ်”

“ဒီအချိန်ဆို သူ့အိပ်နေပြီကွ၊ သွားပြီး မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

ဘော့ပရစ်တီးက လူကြီးလူကောင်း လေသံနဲ့ ဟန့်တားတော့ ...

“ဒါဖြင့် မနက်မိုးလင်းလင်းချင်း ငါလာမယ်”

“အိုး ... ငါ့အိမ်တော့ မင်း လာစရာမလိုပါဘူး၊ ဘယ်နှယ် ငါ့ကို ရ စရာမရှိအောင် ဆဲဆိုထားပြီးတော့မှ ငါ့အိမ်ရိပ်တောင် မင်း မနင်းပါနဲ့တော့၊ ငါဟာ ဆင်းရဲသားတစ်ယောက်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ မာနတော့ ရှိပါသေးတယ်ကွ၊ နောက်ပြီး တစ်ခုထပ်ပြောရဦးမယ်၊ ဒီအဘိုးကြီးဟာ အားကိုးစရာမရှိလို့ ငါ က စေတနာထားပြီး အိမ်မှာ ခေါ်ယူကျွေးမွေးထားတဲ့လူပါ။ မင်းနဲ့ ဘာသွေး သားမှ မတော်စပ်ပါဘူး။ ဒီတော့ မင်း ဒီသေခါနီး အဘိုးကြီးကို အနှောင့် အယှက် မပေးပါနဲ့”

“မင်းကို ဒီအဘိုးကြီးက တစ်ပတ် ဘယ်လောက် ပေးထားသလဲ တော့”

ဘီလ်ချမ်းဘားစ်က မေးတော့ ဘော့ပရစ်တီးက မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေတယ်။

“တနင်္ဂနွေက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ မင်းမိန်းမက ဦးထုပ်အသစ် စက်စက်ကို ဆောင်းလို့ဆိုပါလား၊ မင်းမိန်းမဟာ မင်းနဲ့ညားပြီးကတည်းက တစ်ခါမှ ဦးထုပ်သစ် မဝယ်နိုင်ဘူး၊ ခုမှပဲလို့ ငါ့မိန်းမကပြောတယ်ကွ”

“နို့ပြီး မင်းအိမ် ပြတင်းပေါက် ခန်းဆီးအသစ်တွေကော ဘယ်က ရတာလဲ”

ပီတာဂါးဘင်းက မေးပြန်တယ်။ ဒီတော့ ဘော့ပရစ်တီးက သူ့ သောက်လက်စဘီယာကို အကုန်လုံးမော့ချလိုက်ပြီး ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ခြေသံပြင်းပြင်းနဲ့ ထွက်သွားတော့တယ်။ ဒီတော့ ဘီလ်ချမ်းဘားစ်က အင်မတန် ခံပြင်းတဲ့မျက်နှာနဲ့ ...

“မင်းဘကြီးကို သူ့အိမ်မှာ အကျဉ်းချထားတာကွ ဟင်နရီ၊ မင်း ဘကြီးပုံကို ကြည့်ရတာလည်း အသက်ကြီးလှပြီကွ၊ သူငယ်တောင် ပြန်နေ ရော့မယ်၊ ဘာမှ မှတ်မိပုံလည်း မရဘူးကွ၊ ဒီတော့ ဘော့ပရစ်တီးက မင်း ဟန်ဆောင်ပြီး အဘိုးကြီးဆီက ငွေတွေ အုပ်နေမှာ သေချာတယ်”

သည်စကားကြားတော့ ဟင်နရီဝေါ့ကားဟာ ဒေါသကြောင့် အရူး တစ်ပိုင်း ဖြစ်နေတာပဲ။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဘော့ပရစ်တီး အိမ်ရှေ့မှာ နာရီပေါင်း များစွာ လမ်းသလားရင်း အဘိုးကြီးနဲ့ စကားပြောခွင့်ကို စောင့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘော့ပရစ်တီးက အလစ်ကိုမပေးဘူး။ တစ်ရွာလုံးက ဟင်နရီဘက်က နာပြီး ဘော့ပရစ်တီးကို စိတ်ဆိုးကြပေမဲ့ သူတို့လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။

ဒီလိုနဲ့ ကံကောင်းချင်တော့ မမျှော်လင့်ဘဲ ဟင်နရီအတွက် အခွင့် အရေးကောင်း ရလာတယ်။ ကျုပ်တို့တစ်တွေက ညနေ ပန်းဂေါ်ဖီမှာ သောက် ရင်းစားရင်း ဟင်နရီဘကြီးအကြောင်း ပြောနေကြတုန်း ပြုန်းဆို အဘိုးကြီး ကိုယ်တိုင် ဆိုင်ထဲဝင်လာတာပဲဗျို့။ တစ်ခန်းလုံးဟာ ရုတ်တရက်တိတ်သွား ပြီး အဘိုးကြီးကိုပဲ ကြောင်ကြည့်နေကြတယ်။

သူကတော့ စားပွဲတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ဂျင်နဲ့ဘီယာတစ်ခွက်ကို မှာသောက်နေတော့တယ်။ ကျုပ်တို့အထဲမှာ ပထမဆုံးဟင်နရီကိုသတိရ တာကတော့ ဘီလ်ချမ်းဘားစ်ပဲ။ သည်အချိန်မှာ ဟင်နရီကလည်း ဆိုင်ကို မရောက်သေးတာနဲ့ ဘီလ်ဟာ ဟင်နရီကိုခေါ်ဖို့ ဆိုင်ထဲက အမြန်ဆုံး ထွက် သွားတော့တယ်။

မကြာခင်မှာပဲ နှစ်ယောက်သား ဟောဟဲလိုက်ပြီး ပေါက်ချလာတော့ တယ်။ ဘီလ်ဟာ အဘိုးကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း “ဟောဟိုမှာ မင်း ဘကြီး” ဆိုတော့ ဟင်နရီခမျာ ဝမ်းသာလွန်းလို့ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်ပြီး အချိုသာဆုံးအပြုံးမျက်နှာနဲ့ အဘိုးကြီးအနားကို မဝံ့မရဲလေး ကပ်သွားတဲ့ ပြီး ...

“နေကောင်းလား ဘကြီး” လို့ နှုတ်ဆက်တော့ အဘိုးကြီးက ခပ်စိမ်း စိမ်းပင် ပြန်ကြည့်ပြီး အော်တယ်။

“ဘာပြောတယ်”

“ဪ .. နေကောင်းလားလို့ မေးတာပါ”

ဒီတော့ အဘိုးကြီးက သူ့နားတစ်ဖက် လက်ဝါးနဲ့ကာရင်း ...

“ကျယ်ကျယ်ပြောပါကွ၊ ငါက နားသိပ်မကြားရဘူး”

သည်တော့မှ ဟင်နရီက အသံခပ်ကျယ်ကျယ်နဲ့ ...

“ဘကြီး နေကောင်းလား၊ ကျွန်တော် ဘကြီးတူ ဟင်နရီဝေါ့ကား လေ”

“အိုး ... မင်းကို၊ ဘော့ပရစ်တီးက မင်းအကြောင်းတွေ အကုန်ပြော ပြပါရဲ့။”

“ဟင် ... ဒီကောင်က ဘာတွေပြောသလဲ၊ သူ့စကားတော့ နား မယောင်လိုက်ပါနဲ့ ဘကြီးရယ်၊ ဘော့ပရစ်တီးက ဘုရားစာတောင် မှန်မှန် ကန်ကန်ဆိုတဲ့ လူမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။”

“မသိဘူးလေကွာ၊ သူကပြောတော့ မင်းဟာ ငါ့ငွေတွေကို မျှော်မှန်း နေတယ်ဆို”

“ဒါဟာ သူ့ထွင်လုံးပဲ ဘကြီး၊ သူကသာ ဘကြီးငွေတွေကို ချူမယ့် သူအစစ်၊ သူ့အိမ်မှာ ဘကြီး နေဖို့လည်း မသင့်ပါဘူး၊ အင်မတန် ကျက်သရေ ယုတ်တဲ့ မိသားစုပါ။ မယုံရင် ဟောဒီတစ်ရွာလုံး မေးကြည့်၊ သူ့အကြောင်း ဆို ပါးစပ်သနလွန်းလို့ ပြောတောင်မပြောချင်ကြဘူး။”

အဘိုးကြီးက တစ်ဆိုင်လုံးမှာရှိတဲ့ လူတွေကို မယုံသင်္ကာမျက်လုံးနဲ့ ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“လူတိုင်းဟာ ငါ့ပိုက်ဆံတွေရဖို့ ကြံစည်နေကြတာပဲ၊ တစ်ယောက်မှ မကောင်းဘူး။”

“ကျွန်တော် ဒီလိုလူစား မဟုတ်ပါဘူးဆိုတာ ဘကြီး ကျွန်တော့်အိမ် လိုက်နေရင် မကြာခင် သိပါလိမ့်မယ်။ ဘကြီး ဘီယာ ယူဦးမလားဟင်”

ဟင်နရီက အဘိုးကြီးဘေးက ကုလားထိုင် အသာဝင်ထိုင်ရင်း မေး တော့ အဘိုးကြီးက ဆိုင်ရှင်စမစ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ခပ်မာမာပဲ ...

“ဂျင်နဲ့ဘီယာ နောက်တစ်ခွက်၊ ခုနတုန်းကလို ဂျင်မခိုးနဲ့ကွ၊ ငါ မကြိုက်ဘူး။”

စမစ်က သူ့ဆိုင်ဟာ ဘယ်တော့မှ ဒါမျိုးမလုပ်ဘူးလို့ ဒေါပွပွနှင့် ပြန်ပြောပေမဲ့ အဘိုးကြီးက နားလေးတော့ မကြားဘူးပေါ့။

ဟင်နရီက စမစ်ကို စိတ်မဆိုးဖို့ ချောမော့ပြောပြီး အဘိုးကြီးခွက်ထဲ မှာ ဂျင်ကို ပိုပိုမိုမိုကလေး ထည့်ပေးစေတယ်။ အဘိုးကြီးက သူ့ခွက်ထဲက ဟာ တစ်ငုံလောက်သောက်ပြီးမှ ကျေနပ်ပုံပေါ်သွားလို့ ဟင်နရီ စကားစမြည် ပြောရတော့တယ်။

“ဘကြီး ... ကျွန်တော့်ဆီ ဘာကြောင့် လာမနေတာလဲ၊ ကျွန်တော့် အိမ်မှာဆို ဘာမှ လိုလေသေးမရှိအောင် ဘကြီးကို ပြုစုမှာပါ”

“ဘော့ပရစ်တီးက မင်းဟာ ငါ့အမွေကို ချိန်နေတယ်ဆိုတော့ ဘယ်မှာ လာနေဝံ့မှာလဲကွ၊ ငါ့ကို မြန်မြန်သေအောင် မလုပ်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောဝံ့မှာတဲ့လဲ”

“ဒါဟာ ဘကြီးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို သက်သက် ရန်တိုက်တာပါဗျာ”

“ဒါဖြင့် မင်းက ဘာကြောင့် ဒါလောက်တောင် ငါ့ကို ခေါ်နေတာလဲ”

“ဪ ... ဘကြီးက ကျွန်တော့် သွေးသားအရင်းကြီး မဟုတ်လားဗျာ၊ အရေးကြီးတော့ သွေးနီးမှဆိုတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော့်အိမ်ဟာ ဘကြီးအိမ် ဖြစ်ရမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် မင်း ငါ့ဆီက ငွေမလိုချင်ဘူးပေါ့”

အဘိုးကြီးက ဟင်နရီကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီးမေးတယ်။

“ဘုရားစူးစေ့၊ မလိုချင်ပါဘူးဗျာ”

“ဒါဖြင့် မင်းအိမ်မှာ ငါနေရင် ဘော်ဒါခ တစ်ပတ် ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

“ဟာ ... ဘကြီးကလည်းဗျာ၊ ကိုယ့်တူအိမ် ကိုယ်နေတာ ဘယ်မှာ ဘော်ဒါခ ပေးနေရမှာလဲဗျာ၊ ဒီလို စိမ်းစိမ်းကားကားကြီး မပြောပါနဲ့ ဘကြီးရယ်”

သည်တော့ အဘိုးကြီးက သူ စဉ်းစားဦးမယ်လို့ပြောတယ်။ ဟင်နရီကလည်း အခွင့်သာတုန်းမို့ ရင်းနှီးသွားအောင် သူ့အဖေအကြောင်း၊ သူ့အမေအကြောင်း၊ သူ့အဖေနှမ ဒေါ်လေး မာရီယာအကြောင်း၊ ဆွေကြောင်း၊ မျိုးကြောင်းတွေ ပြောပြနေတော့ အဘိုးကြီးက “တော်တော့ သည့်ဝေါ့ကား မိသားစုတွေအကြောင်း သူ နောက်ထပ်မကြားချင်ဘူး”လို့ ငေါက်တော့ ဟင်နရီခမျာ သည့်ပြင်စကားကြောင်းလွဲပြီး သြစတြေးလျအကြောင်း၊ ဘကြီးမှာ သိုးတွေ ဘယ်လောက်များကြောင်း သွားမေးမိကာမှ ပိုဆိုးတော့တယ်။ အဘိုးကြီးဟာ ထိုင်ရာက ဝုန်းခနဲထပြီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ဟင်နရီ သည်လို မေးတာ သူ့ပစ္စည်းတွေလိုချင်လို့ ဆိုပြန်တယ်။

ဟင်နရီခမျာ အဘိုးကြီးကို တရိတသေ ချောမော့တောင်းပန်ရင်း နောက်ထပ် ဂျင်နဲ့ ဘီယာတစ်ခွက် အမြန် မှာပေးလိုက်ရတယ်။

သည်တော့မှ အဘိုးကြီးစိတ်ပြေသွားပြီး ဟင်နရီဆီမှာ ခဏတစ်ဖြုတ် လိုက်နေကြည့်မယ်၊ ကြိုက်ရင် ဆက်နေမယ်၊ မကြိုက်ရင် မနေဘူး၊ သူနေ

စဉ်အခါမှာ ဘော်ဒါခလည်း တစ်ပြားမှမပေးဘူးလို့ ခပ်မာမာပဲပြောတယ်။
ဟင်နရီဟာ ပြောမပြနိုင်လောက်အောင် ဝမ်းသာသွားပြီး ပျားရည်နဲ့ သကာ
ရောထားတဲ့မျက်နှာနဲ့ ...

“ဟာ ... ဘကြီးကပေးတောင် ကျွန်တော် မယူပါဘူးဗျာ၊ ဘကြီး
ခုပဲ ကျွန်တော့်အိမ်ကို လိုက်ခဲ့မယ်မဟုတ်လားဟင်”

အဲသည်လိုမေးလို့မှ စကားမဆုံးသေးဘူး အရက်ဆိုင်တံခါး ဝှန်းခိုင်း
နဲ့ ပွင့်လာပြီး ဘော့ပရစ်တီး ပျာယီးပျာယာနဲ့ ဝင်လာတယ်။ သူဟာ ဟင်နရီ
မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း အဘိုးကြီးဆီ လျှောက်သွားပြီး သူ့လက်
တစ်ဖက်ကို အဘိုးကြီးပခုံးပေါ် ပိုင်စိုးပိုင်နင်း တင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့
အင်မတန်မှ စိုးရိမ်လှတဲ့ လေသံနဲ့ ...

“အောင်မယ်လေး ... ကျုပ်မှာရှာလိုက်ရတာ မစွတာဝေ့ကားရယ်၊
ဘယ်ဆီရောက်လို့ ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲလို့”

အဲသည်အခါမှာ ..

“မင်းကိုယ်မင်း ဒုက္ခရှာမနေနဲ့တော့ ဘော့၊ ဦးကြီးက ဒီညကစပြီး
ငါ့အိမ်မှာ လာနေတော့မှာတဲ့”

ဟင်နရီက ကြားကြားဝင့်ဝင့်မျက်နှာပေးနဲ့ ပြောလိုက်တော့ ဘော့
ပရစ်တီးက အဘိုးကြီးလက်မောင်းကို ဆတ်ခနဲဖမ်းဆွဲလိုက်ပြီး ...

“ဟား ... ဒီလိုလုပ်လို့ ရမလားကွ၊ သူက ငါ့ဘော်ဒါပဲ၊ ခုပဲ ပြန်ခေါ်
သွားရမယ်”

ဆိုပြီး အဘိုးကြီးကို ဆွဲခေါ်တယ်။ အဘိုးကြီး ကန့်လန့် ကန့်လန့်
နဲ့ ပါအသွား ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေတဲ့ ဟင်နရီဟာ ထိုင်
ရာက ဝှန်းခနဲ ဝမ်းလျားထိုးပြီး အဘိုးကြီးခြေထောက်ကို တအားသိမ်းဖက်
လိုက်တာ ခြေတစ်ချောင်းကို ဆွဲမိတယ်။

သည်တော့ ဘော့ပရစ်တီးက အဘိုးကြီးညာလက်၊ ဟင်နရီက အဘိုး
ကြီး ဘယ်ခြေထောက်၊ ကတ်ကြေးလို ကားယားကြီးဖြစ်နေတုန်း ဘော့
ပရစ်တီးက ဟင်နရီကို မျက်ထောက်နီကြီးနဲ့ ကြည့်ရင်း ...

“ဟေ့ကောင် ငါ့ဘော်ဒါကို လွှတ်လိုက်ကွ”

ဟင်နရီက ...

“အံမာ ငါအင်မတန်ချစ်တဲ့ ငါ့ဘကြီးကို ငါ့အိမ်ခေါ်သွားရမယ်ကွ”

ဆိုပြီး အဘိုးကြီးကို သူတို့နှစ်ယောက် တအားဆွဲကြတော့ အဘိုးကြီး ကိုယ်ဟာ တော်တော်နာပြီး ...

“ဟဲ့ ... အသူရကာယ်နှစ်ကောင် ... ငါ့ကိုများ သံမဏိနဲ့လုပ်ထား တယ် မှတ်နေကြသလား၊ နှစ်ပိုင်းပြတ်တော့မယ်ဟဲ့၊ လွှတ်ဆို ခု လွှတ်ကြ”

ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူကမှ မလွှတ်ကြဘူး၊ အဲသည်လို ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေကြတော့ ဆိုင်ရှင်စမစ်က သည်းညည်းမခံနိုင်တော့ အားလုံးကို ဆိုင် ထဲက ထွက်သွား၊ အပြင်မှာ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်ကြဆိုတော့ ဘော့ပရစ်တီး က ...

“ဒီအဘိုးကြီးဟာ ကျုပ်ဘော်ဒါဗျ၊ သူသွားမယ်ဆိုရင် ထုံးစံအတိုင်း ကြိုတင်နို့တစ်ပေးရမယ်၊ အနည်းဆုံး တစ်ပတ်စာလျော်ကြေးပေးရမယ်”

သည်တော့ ဟင်နရီက ...

“ဟေ့ ... မင်းတစ်ပတ်စာ လျော်ကြေးက ဘယ်လောက်လဲကွ”

“ဆယ်သျှိလင်”

အဲသည်မှာ ဟင်နရီအိတ်ထဲ လေးသျှိလင်တည်းပါလို့ ဆိုင်ရှင်စမစ် က ခြောက်သျှိလင် ချေးပေးလိုက်ရတယ်။ သည်လို အပေးအယူလုပ်ပြီး တော့ ဘော့က ဟင်နရီကို ဘာထင်တယ်၊ ညာထင်တယ်နဲ့ ပြောဆိုရေရွတ် ပြီး ပြန်သွားတယ်။

ဟင်နရီကတော့ အဘိုးကြီး သူရလာပြီမို့ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွနဲ့ အဘိုးကြီးလက်ကိုဆွဲပြီး သူ့အိမ်ကို ခေါ်သွားတယ်။ ဟင်နရီဝေါ့ ကား မိန်းမလည်း သူ့လင် ကောက်ရလာတဲ့ ရွှေထုပ်ကြီးကို ဂရုတစိုက် ကျွေးမွေးလိုက်တာ မိဘရင်းထက်တောင် ပိုပါသေးတယ်။ အဘိုးကြီးက လည်း ချော့မှန်းသိလေ ကမ်းတက်လာလေဆိုတဲ့ ကလေးဆိုးကြီးလိုပဲ၊ လိုလားချက်တွေ အမျိုးမျိုးတောင်းပြီး ဗိုလ်ကျနေတော့တာပေါ့။

ဟင်နရီရဲ့ကလေး ဒါဇင်ဝက်လောက်က (မျက်နှာလို မျက်နှာရ သူ့ မိဘများ သင်ပေးတဲ့အတိုင်း) ညအိပ်ခါနီး လာပြီး သူ့ကို နမ်းရှုတ်နှုတ်ဆက် တာ မကြိုက်ဘူး၊ မလုပ်ရ။ သူ ဝက်အူချောင်းတွေ မြိန်ရေယုက်ရေ စားနေ တုန်း ကလေးတွေ လာမကြည့်ရ။ သူ့အိပ်ဖို့ကိုလည်း ဟင်နရီဝေါ့ကား အိပ်ခန်းကို ဖယ်ပေးရပြီး ဟင်နရီက သားသုံးယောက်နဲ့ တစ်ခန်း၊ ဟင်နရီ ကတော်က သမီးသုံးယောက်နဲ့တစ်ခန်း လင်မယားချင်း ခွဲအိပ်ကြရတယ်။

အဘိုးကြီး ဟင်နရီအိမ်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပဲ ဘော့ပရစ်တီး ဟာ သော့ခလောက်ခတ်ထားတဲ့ သေတ္တာတစ်လုံးကို လာပို့တယ်။ အဘိုးကြီး ပစ္စည်းပေါ့။ သည်သေတ္တာလာပေးရင်းနဲ့ ဘော့ဟာ အဘိုးကြီးကို အင်မတန် မှ ရိုသေလေးစားစွာနဲ့ စကားပြောဆိုနေတာကို ကြည့်ပြီး ဟင်နရီစိတ်ထဲ သည်ကောင် အဘိုးကြီး သူ့အိမ်ပြန်လာချင်အောင် ဆွယ်တရားဟောနေတာ ပဲလို့ မခံချင်ဖြစ်မိနေသေးတယ်လေ။ ဘော့ပရစ်တီး ပြန်သွားတော့ သေတ္တာ ကို ဟင်နရီက အပေါ်ထပ်ယူသွားပြီး အဘိုးကြီး ခုတင်အောက်ကို သွားထား ပေးလိုက်တယ်။ ဒါက အရေးကြီးဆုံးပစ္စည်းပေါ့။

အဘိုးကြီးဟာ သည်သေတ္တာကို အနီးအနားမှာ ဘယ်သူမှမရှိတဲ့ အချိန်ကျမှ ဖွင့်လှေ့ရိတယ်။ ဟင်နရီဝေါ့ကား မိန်းမဆိုတာ သည်သေတ္တာ ထဲ ဘာတွေရှိသလဲဆိုတာ သိချင်လွန်းလို့ တစ်ပိုင်းကိုသေနေတာပဲပေါ့။ တစ်ခါတော့ ဟင်နရီက အဘိုးကြီးကို မေးတယ်။

“ဘကြီး ... ဟိုကောင် ဘော့ပရစ်တီး အိမ်မှာနေတုန်းက သည် သေတ္တာထဲက ပစ္စည်းတွေများ သူ နှိုက်ယူထားသေးသလား မသိဘူး”

သည်တော့ အဘိုးကြီးက ...

“ဘာရမလဲကွ .. ငါက ငါ့သေတ္တာကို အမြဲသော့ခတ်ထားတာပဲ”

“ဟုတ်မှာပါပဲလေ။ သေတ္တာပုံကြည့်ရတာက သြစတြေးလျလုပ်ဆို တော့ သော့တုလုပ်ဖွင့်ရမှာမှ မဟုတ်ဘဲ” လို့ ဟင်နရီက စကားနှိုက်ကြည့် တော့ အဘိုးကြီးက မျက်နှာထားကြီးနဲ့ ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်းနောက်ထပ် ဒီသြစတြေးလျအကြောင်း မင်း ပါးစပ်ထဲက တစ်ခွန်းဟရင်ဖြင့် မင်းအိမ်က ငါ ချက်ချင်းထွက်အသွားပဲ၊ ပိုက်ဆံလည်း တစ်ပြားမှ ပေးခဲ့မှာမဟုတ်ဘူး မှတ်ထား”

ဒါကြောင့် ဟင်နရီ သြစတြေးလျအကြောင်း နောက်ထပ် မဟဝံ တော့ဘူး။ အဘိုးကြီး စာတိုစာရှည် ရေးနေတာတွေလည်း ဘာညာရေးလည်း မမေးဝံဘူး။

အဘိုးကြီးကလည်း သူ့ဆီလာတဲ့ စာတွေကို ဟင်နရီဝေါ့ကားမိန်းမ စပ်စုမှာစိုးလို့ဆိုပြီး ဘော့ပရစ်တီးကတစ်ဆင့် ပို့ခိုင်းတယ်လေ။

အဘိုးကြီးဟာ မနက်တိုင်း ဘော့ပရစ်တီးအိမ်ကို သွားပြီး သူ့အတွက် စာတို့ ဘာတို့ ရောက် မရောက် စုံစမ်းလေ့ရှိတယ်။

အဘိုးကြီးဟာ အဲသည်လိုချည်း နေခဲ့တာ ၃ လလောက်ရှိသည့်တိုင် အောင် ချူးတစ်ပြားမှ မထွက်ခဲ့ဘူး။ ဟင်နရီဝေါ့ကားတို့ စာရင်းဇယား တွက်ကြည့်တော့ တော်တော် ဘတ်ဂျက်ထိခိုက်နေပြီ။

သူစားချင်တာ၊ သောက်ချင်တာတွေ ကျွေးမွေးရတဲ့အပြင် အပိုကုန်ခန်းရတာက ရှိသေးတယ်။

ဟင်နရီတို့အိမ်က ပစ္စည်းတွေကို အဘိုးကြီးက ယူယူပြီး ဝေဿန္တရာ လုပ်ပစ်တာပဲ။

ဥပမာ ပြရမယ်ဆိုရင် တစ်နေ့ မနက်စာ စားပွဲမှာ ဟင်နရီကတော်က သူ့ကြက်မတွေ ဥမှန်မှန် ဥနေလျက်သားနဲ့ ကြက်ဥတွေ ခါတိုင်းလောက် မရတဲ့အကြောင်း၊ ဥခါနီး ကြက်မတမ်းမ နှစ်ကောင်လည်း အခိုးခံရကြောင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ပြောတော့ အဘိုးကြီးက သောက်လက်စ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို ဆောင့်ချလိုက်ပြီး ...

“အဲဒါတွေ အခိုးခံရတာ မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ မနေ့မနက်က ငါ ဘော့ပရစ်တီးကို သွားပေးလိုက်တာ”

ဆိုတော့ ဟင်နရီမယား အသက်ရှူမှားသွားပြီး ...

“ဟင် ဘော့ပရစ်တီးကို သွားပေးတယ် ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ သူက တောင်းလို့ပေါ့ကွ၊ အဲဒါ နင်က ငါ့ကို ဘာပြုလို့ ဒီလိုကြည့်ရတာလဲ ... မကျေနပ်ဘူးလား”

အဲသည်လို ဂျစ်ကန်ကန်ပြောရင်း ဟင်နရီမိန်းမကို ဘုကြည့်ကြည့်ပြီး ဟင်နရီကို သူ့ဦးထုပ် သွားယူပေးဖို့ ပြောတယ်။ သည်တော့ စိတ်လက်မာန်ပါ ထွက်သွားမှာစိုးလို့ လင်မယားနှစ်ယောက်သား ချော့လိုက်တောင်းပန်လိုက်ရတာ ဟင်နရီဆိုတာ မျက်ရည်ဝဲလို့၊ သည်တော့ အဘိုးကြီးက ဒါမျိုး သည်တစ်ခါပဲ သည်းခံမယ်၊ နောက်ထပ် မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ပြောသတဲ့။

အဲသည်နောက်တော့ အဘိုးကြီးဟာ ဟင်နရီတို့ပစ္စည်းတွေကို ထင်တိုင်း ပေးကမ်းစွန့်ကြဲနေတော့တာပဲ။ ဘော့ပရစ်တီးကလည်း အားမနားတမ်း ယူ၊ ဟင်နရီတို့ လင်မယားခမျာ သည်အတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေရရှာတယ်။ အဘိုးကြီးပစ္စည်း ထုကြီး ထည်ကြီး ရမှာမို့ မျိုးစေ့ချနေရတဲ့ သဘောပေါ့လေ။

အဲသည်တုန်းက ရင်ဘတ် မီးနဲ့မြိုက်သလို အသည်းနှလုံး ပူစရာ

ဖြစ်လာတာက အဘိုးကြီးက သူ့ရှိသမျှ ပစ္စည်းတွေကို ဘော့ပရစ်တီးကိုပဲ လွှဲပေးတော့မလိုလိုသတင်းကို ဘီလ်ချမ်းဘားစ်က ကြားခဲ့ရတယ်လို့ ဟင်နရီကို ပြောပြသတဲ့။

သည်လိုနဲ့ အဘိုးကြီးဟာ ဟင်နရီနဲ့နေခဲ့တာ ၁၈ လလောက် အကြာ တစ်ညမှာ အိပ်ရင်းက သေသွားပါလေရော။ အဘိုးကြီးမှာ နှလုံးရောဂါ ရှိ တယ်ဆိုတာ တစ်ခါ နေမကောင်းလို့ သွားပြတာ ရွာဆရာဝန်က ပြောဖူး တယ်။

အဲသည်ကတည်းက သည်အဘိုးကြီး ဘယ်နေ့သေမလဲဆိုတာ လင် မယားနှစ်ယောက် မျှော်နေခဲ့ရတာ။ ဟော ... အခုတော့ သူတို့ဆန္ဒပြည့်ကြ ပြီ၊ ဟင်နရီက နှပ်တရှုပ်ရှုပ်လုပ်ရင်း၊ သူ့မိန်းမက အဝတ်ခါးပုံစနှင့် မျက်စိကို နာနာပွတ်ရင်း နှစ်ဦးသား ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး သူတို့ ဘယ်လောက်များ အဘိုး ကြီးပစ္စည်းတွေ ရတော့မယ်လို့ မသာရှင် အပူရုပ်နဲ့ ဝမ်းသာနေကြတယ်။

သည်အဘိုးကြီး သေဆုံးတဲ့သတင်းဟာ ၁၀ မိနစ်အတွင်းမှာပဲ ကလေးဗြူရီတစ်ရွာလုံး ပျံ့နှံ့သွားလို့ ဟင်နရီတို့အိမ်မှာ အသုဘရှု ပရိသတ် တွေ ပြည့်လျှံသွားတော့သပေါ့။

လူတိုင်း လူတိုင်းလည်း ဟင်နရီတို့ လင်မယားတော့ ပွဲပြီလို့ ပြော ကြတယ်။ အဲသည်တုန်းမှာပဲ ဘော့ပရစ်တီးဟာ ဆောင့်ဆောင့်နဲ့ မသာအိမ် ပေါ်တက်လာပြီး ခရီးရောက်မဆိုက် ဟင်နရီကို ...

“ဘယ်လိုလဲကွ၊ အဘိုးကြီးတော့ သွားရှာပြီကိုး၊ ငါထင်တဲ့အတိုင်းပါ ပဲ၊ အဘိုးကြီးကိုလည်း ငါ သတိပေးခဲ့တယ်။ မင်းနဲ့ သွားနေရင် အသက် ရှည်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မြန်မြန် ကိစ္စချောမှာပဲလို့။”

သည်တော့ ဟင်နရီက တင်းမာတဲ့မျက်နှာထားနဲ့။ သေတဲ့ အဘိုးကြီး ရဲ့ သေတ္တာသော့ကို သူ့လက်ထဲမှာ တင်းတင်းဆုပ်လို့။

“ဟေ့ကောင် ... ငါ့အိမ်ပေါ်က ခုဆင်းသွားလိုက်စမ်း၊ မင်းအတွက် ဘာမှ မပြောခဲ့ဘူး၊ မျှော်လင့်မနေနဲ့တော့”

ဘော့ပရစ်တီးက စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ ခေါင်းကိုယမ်းရင်း ...

“အောင်မလေး ... မမျှော်လင့်ပါဘူးဗျာ၊ မင်းပဲ သဘောရှိယူပါ၊ ဒီ အဘိုးကြီးကို မင်းခေါ်သွားတုန်းကလည်း မင်းကို ငါ ဘယ်လိုမှ အာဃာတ မထားခဲ့ပါဘူး၊ ဪ ... သွေးမတော်စပ်ဘဲ ဘဝကုသိုလ်အလျောက်

ကျွေးတုံ့ ကျွေးလှည့် မွေးတုံ့ မွေးလှည့် ရှိလို့ပဲ အောက်မေ့ပါတယ်”

“ဘာ ငါနဲ့ သွေးသား မတော်စပ်ရမှာလဲ၊ ငါ့ဘကြီး အရင်းကြီးကို”

“ဟ ... ဒါ မင်းဘကြီး မဟုတ်ဘူးလို့ ငါဘယ်နှခါ ပြောပြီးပြီလဲ၊
ဟောဒီလူတွေ အကုန်အကြားပဲ”

လို့ သည်အချိန်မှာ မသာအိမ်ကို လူစုံရောက်နေတဲ့ ကျုပ်တို့တစ်တွေ
ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး သက်သေထူသဗျ၊ သည်တော့ ဟင်နရီဝေါ့ကား မျက်နှာ
ပျက်စပြုပြီ။

“နို့ ဒါဖြင့် သူ ဘယ်သူလဲ”

“ငါ့မိန်းမရဲ့ ဘိုးအေကြီးပါကွာ”

“ဘာ မင်းမိန်းမရဲ့ ဘိုးအေကြီး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခများကြီး မရှိဆင်းရဲရှာလို့ ငါက အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်
ကျွေးထားတာပါ။ သူ့မှာ ဘာမှ မရှိရှာပါဘူး။ အခု မင်းလက်ထဲ ကျစ်ကျစ်
ပါအောင် ဆုပ်ထားတဲ့သော့နဲ့ သူ့သေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်ပါ”

ဟင်နရီဝေါ့ကားက ဘော့ပရစ်တီးကို မယုံကြည်နိုင်တဲ့ မျက်နှာထား
နဲ့ ကြည့်ပြီး သေတ္တာကို သွားယူဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်အပေါင်ဆိုင်က
မှ လက်ခံတော့မယ်မဟုတ်၊ မီးဖိုချောင်ထဲ လက်နှီးသုတ်လောက်သာ အသုံး
ဝင်တော့မယ့် အဝတ်ဟောင်းတွေသာ တွေ့ရပါတော့သဗျ။

နာလ

တစ်ရွာလုံးနဲ့ တစ်ယောက်

ကလေးဗြူရီရွာ၏ ဘိုးသက်ရှည်သည် မှန်ပြတင်းမှ ရပ်လျက် အပြင်ဘက် လောကဓာတ် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တဖွဲဖွဲ တသဲသဲ ကျနေသော ဆီးနှင်းပွင့်များကို ကြည့်နေ၏။

ပန်းဂေါ်ဖီတံဆိပ် ဆိုင်းဘုတ်သည်ပင် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရတော့ဘဲ နှင်းပွင့် နှင်းဖတ်များအောက်ဝယ် ပျောက်ကွယ်မတတ် ရှိနေတော့သည်။

တစ်လောကလုံးတွင် ဆိုင်အနီးရှိ နှင်းကာ တဲအောက်၌ ရပ်ထားသော ခရီးသွားစဉ်သည်၏ ရထားက မြင်းနှစ်ကောင်သာ လှုပ်လှုပ်ရွရွရှိလျက် သူတို့နှာခေါင်းမှ မှုတ်ထုတ်သော အငွေ့များ ထောင်းထောင်းထနေသည်။

“ကျုပ်တို့ရွာက ခြောက်ကပ်ကပ်နဲ့ပျင်းစရာကြီး ပျင်းစရာကြီးလို့ ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်”

အဘိုးအိုက ဆီးနှင်းထုကြီးကို ကြည့်နေရာမှ ပြတင်းက ခွာခဲ့ကာ မီးလင်းဖိုအနီး ဆိုဖာတစ်လုံးပေါ်တွင် ကိုယ်ကို မြှုပ်အောင်ထိုင်ကာ ဝိစကီကို ဇိမ်နှင့်သောက်ရင်း နှပ်နေသော ခရီးသည်အနီး လျှောက်လာရင်းက ပြောလိုက်သည်။

“ကလေးဗြူရီရွာသားတွေဟာ မနက်မိုးလင်းက မိုးချုပ်သည့်တိုင် ကိုယ့်လုပ်ငန်းနဲ့ကိုယ် နားရ အားရတယ်မရှိတော့ ပျော်မှု ရှင်မှုရယ်လို့ ထူးထူးခြားခြား မရှိကြပါဘူးဗျာ။ အဲ ... တစ်ခါတော့ ဘီလ်ချမ်းဘားစ်ဟာ တစ်ရွာက ဝယ်လာတဲ့ ဝက်သိုးကြီးတစ်ကောင်ကို ဝှေးသင်းရာမှာ ခြေလက်တွေ ခိုင်ခိုင်မတုပ်မိလို့ ဝက်သိုးလွတ်ပြီး လိုက်ကိုက်တာ သူ့ခမျာ ခြံထဲ လှည့်ပတ်ပြေးရင်း ရွံ့တွေ ဗွက်တွေထဲ တပိုင်းပိုင်းလဲတော့ အနီးပတ်ဝန်းကျင်

ကလူများ ကူညီဖို့လာတဲ့အချိန်မှာ ဘီလ်နဲ့ဝက်ဟာ ခွဲခြားလို့မရတော့ဘူး။ အဲဒါမြင်လို့ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ ရယ်ကြရတဲ့ ရွာသားတွေလည်း ဘီလ်ရဲ့ ဒေါသတကြီး ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲတာခံရလို့ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ကြာကြာမရယ် လိုက်ကြရပါဘူးဗျာ။ ဘီလ်က တော်တော် အဆဲအဆို ပက်စက်တဲ့လူဗျ”

အဘိုးအိုက ထိုသို့ပြောရင်း စားပွဲပေါ်တွင် သောက်ပြီးသား ဘီယာ မတ်ခွက်များထဲသို့ မျက်လုံးကို ဖြဲကာ ဖြဲကာ တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာသလို ကြည့်နေတော့ ခရီးသည်က ဘာများရှာနေတာလဲလို့ မေးတယ်။ သည်တော့ အဘိုးအိုက ...

“ဪ ... တစ်ခါတလေ တချို့ခွက်ထဲမှာ ဘီယာ အကပ်အသတ် ကလေးများ ကျန်တတ်တယ်ဗျ”

သည်စကားကြားရတော့ ခရီးသည်က အင်မတန် သနားသွားကာ သူ့လက်ကိုင်တုတ်ကောက်နဲ့ သုံးချက် ခေါက်လိုက်သည်၌ ရှေ့ခေတ် အင်္ဂလိပ်ကျေးရွာ သင်္ကေတအတိုင်း ဆိုင်ရှင်စမစ်က အဘိုးအိုရှေ့မှာ ဘီယာ တစ်ခွက် လာချပေးသည်။

ယင်းကို အဘိုးအိုက ကောက်ကိုင်လိုက်တာ ခရီးသည်အား ကျေးဇူး တင်သော မျက်နှာနှင့် ကြည့်လိုက်သောအခါ၌ အင်မတန် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ သော ခရီးသည်က ...

“ကျုပ် ဒီဆိုင်ထဲကို ဝင်မယ်လုပ်တော့ အပြင်ဘက်မှာတွေ့တဲ့ လူ တစ်ယောက်က ဒီဆိုင်မှာ ဆေးလိပ်တို့၊ အရက်တို့ လုံးဝမသောက်တဲ့ အဘိုး ကြီးတစ်ယောက် ရှိသဗျလို့ ပြောလိုက်တော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ အဘလို့ပဲ အောက်မေ့ပြီး စောစောက လောကွတ်မပြုမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျာ”

“အင်း ... အင်း ကြည့်စမ်း၊ အဲဒါ ဘော့ပရစ်တီးဆိုတဲ့ကောင်ပေါ့၊ ခင်ဗျားနဲ့ ဆိုင်ဝမှာ စကားပြောနေတာတော့ ကျုပ် မြင်လိုက်သားပဲ။ ဒီကောင် မုသာဝါဒလေနဲ့ အသက်ရှူပြီး လူဖြစ်နေတဲ့ သတ္တဝါဗျ၊ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ တော့ အလိမ်အညာကတော့ ထိပ်တင် လိမ်ညာဘုရင်ပဲ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘယ် တုန်းကမှ ကောင်းကျိုးပေးတဲ့ အကောင်မဟုတ်ဘူး။”

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် အဘိုးကြီးသည် ဘီယာတစ်ခွက်ကို တစ်ချက် တည်းနှင့် အကုန်မော့ချလိုက်ကာ ဒကာခံသူ ခရီးသည်အား ကျေးဇူးတင် ကြောင်း ဦးညွတ်ပြလျက် မတ်ခွက်ကို ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန် ကြည့်ရင်း ...

“ဟင် ... ဘီယာကလည်း သောက်လိုက်ရတယ်တောင် မအောက်မေ့မိဘူး၊ ကုန်နေပြီ၊ စမစ်ဟာ ဘီယာကို ယူလာတုန်းက တစ်ဝက်လောက် ဖိတ်ကျခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့။”

သည်တော့ အလိုက်သိသော ခရီးသည်က နောက်တစ်ခါ စားပွဲကို တုတ်နှင့်သုံးချက် ခေါက်လိုက်ပြန်သဖြင့် အဘိုးအိုရှေ့ ဘီယာ နောက်တစ်ခွက် ရောက်လာပြန်သည်။

သည်တစ်ခါတော့ အဘိုးအိုဟာ ဘီယာကို ချက်ချင်းမသောက်သေးဘဲ သူ့အရိုးရှည် မြေအိုးဆေးတံကြီးကို ဆေးဖြည့်နေရင်းက ...

“ခင်ဗျား နောက်တစ်ခါ ခုနက ဘော့ပရစ်တီးဆိုတဲ့ အကောင်ကိုများတွေ့ရင် ခရစ္စမတ်မဲတောင်းကြီး ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲလို့ မေးကြည့်စမ်းပါ။ ဒီကောင်ဟာ ကျုပ်တို့ ရွာသားတွေကို အမျိုးမျိုးလိမ်ပြီး ဒုက္ခပေးတဲ့အထဲမှာ အဲဒီ မဲတောင်းကြီးကိစ္စက အဆိုးဆုံးပါပဲဗျာ။ ခင်ဗျား မဲတောင်းကြီးအကြောင်းကို မကြားမိသေးဘူးနော်၊ ပြောရမှာ ရှက်စရာတောင် ကောင်းပါရဲ့။”

အစချီပြီး သကာလ ...

သည်ပြဿနာကို စတင်အကောင်အထည်ဖော်သူကတော့ ဟင်နရီဝေါ့ကား ဆိုတဲ့ လူပဲ၊ သူဟာ မြို့ပေါ်မှာနေတဲ့ သူ့မိန်းမဘက်က ဦးလေးတစ်ယောက်ဆီ ရွာထွက်ပစ္စည်းတွေနဲ့ လှင်မယားနှစ်ယောက် ကန်တော့ဖို့ သွားကြတယ်။

အဲသည် ဦးလေးက လူပျိုကြီး၊ ပိုက်ဆံကလည်း ချမ်းသာသတဲ့။ သေရင် အမွေပေးရမယ့်လူလည်း မရှိဘူး။ အနီးစပ်ဆုံး အမွေစားအမွေခံဆိုလို့ သွေးတော်တော်ဝေးတဲ့ ဟင်နရီရဲ့မိန်းမပဲ ရှိတယ်ဆိုတော့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ပေါ့လေ။

အဲသည်ဦးလေး ဟင်နရီကို ပြောပြလိုက်တဲ့ အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုကို အခြေပြုပြီး ဟင်နရီက ရွာပြန်လာတဲ့အခါမှာ အကောင်အထည်ဖော်တာပါပဲဗျာ။

သူ့ဟာက ဘာလဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့ရွာမှာရှိတဲ့ အိမ်ထောင်တိုင်းဟာ တစ်ပတ်ကို နှစ်ပဲနိစီ ခရစ္စမတ်ပွဲတော်တိုင်သည်အထိ အစုငွေ ထည့်ဝင်ထားကြရမယ်။

အဲ ... ခရစ္စမတ်ပွဲ ရောက်တဲ့အခါမှာ ရတဲ့ငွေတွေနဲ့ ကြက်ဆင်တစ်ကောင်၊ ငန်းတစ်ကောင်၊ ဝိစကီ၊ ဘရန်ဒီ၊ ရမ်၊ ဂျင် စသည်ဖြင့် ဝယ်ပြီး တောင်းကြီးတစ်လုံးထဲ ထည့်၊ အစုရှင်တွေ မဲမှိုက်၊ ရတဲ့လူက ယူပေါ့။

ဒါဟာ အများကောင်းစားဖို့ တစ်ယောက်အားမဟုတ်ဘဲ တစ်ယောက်ကောင်းစားဖို့ အများအားပေါ့လေ။ လူတိုင်း ကုသိုလ်ဖြစ်ကြမယ်။ လူတစ်ယောက်တည်းအတွက် လူအများကြီး ကုသိုလ်ရမယ့်ကိစ္စလို့ ဟင်နရီ မိန်းမရဲ့ဦးလေးက ပြောလိုက်သတဲ့ဗျ။

ဒါကို ဝါဒဖြန့်လိုက်တော့ ကျုပ်တို့ရွာသားတွေကလည်း ဒါမျိုး ဝါသနာခပ်ပါပါမို့ တယ်ပြီး မတိုက်တွန်းလိုက်ရပါဘူး၊ ၄ ရက်အတွင်းမှာ အိမ်ထောင်စု ၂၃ စုအနက် ၂၂ ဦးက ကျသင့်တဲ့ အစုငွေ ပေးပြီးနေပြီ။

သည်အသင်းမှာ ဟင်နရီက အတွင်းရေးမှူး၊ ပန်းဂေါ်ဖီဆိုင်ရှင် စမစ်က ဥက္ကဋ္ဌ၊ စုငွေတွေကို စမစ်ကပဲ သိမ်းထားရတယ်။

တစ်ညနေတော့ ဘော့ပရစ်တီးဟာ ပန်းဂေါ်ဖီကို ရောက်လာပြီး ဆိုင်ရှင် စမစ်ကို ပိုက်ဆံနှစ်ပဲနိ လှမ်းပေးရင်း သူလည်း ပါမယ်လို့ ပြောတယ်။

သည်တော့ ဘော့ပရစ်တီးပါသာရင် ကူလီကူမာတွေ ဖြစ်တတ်လွန်လွန်းလို့ လူတွေက ပွစိ ပွစိ ဖြစ်ပြီး အသင်းထဲက ဟိုလူထွက်မယ်၊ သည်လူထွက်မယ် ဖြစ်ကုန်ကြပါလေရော၊ အဲသည်အခါမှာ အသင်းဥက္ကဋ္ဌ ဆိုင်ရှင် စမစ်က ...

“ခင်ဗျားတို့ စိတ်ချလက်ချ နေကြစမ်းပါဗျာ၊ ငွေတွေကို ကျုပ်ပဲကိုင်တာ၊ ပစ္စည်းလည်း ကျုပ်ပဲ ဝယ်မယ်၊ မဲနှိုက်ဖို့လည်း ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ စီမံမှာပါ။ လူတိုင်း တရားမျှတမှု ရှိစေရပါမယ်။ ဘာမှ မစိုးရိမ်ကြပါနဲ့လို့ တော်တော် နားချယူရတယ်။ သည်တော့ ဘီလ်ချမ်းဘားစ်က ဘော့ပရစ်တီးကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ...

“ဒီကောင် မပါရင် ကျုပ်တို့ စိတ်ချမ်းသာမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ သိကြတဲ့အတိုင်းပဲ ဘော့ပရစ်တီးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကျုပ်တို့က ခံရတာချည်းပဲ”

သည်တော့ ဘော့ပရစ်တီးက ခေါင်းတယမ်းယမ်းနဲ့ ...

“မင်း ... ဒီလိုတော့ မပြောသင့်ဘူး ဘီလ်၊ မင်းတို့ကို ငါ မတော်မတရား လုပ်တယ်ဆိုတာ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပြနိုင်လို့လား၊ မသေချာဘဲ

နဲ့ လူတစ်ယောက်ကို စွပ်စွဲနေတာတော့ မကောင်းပါဘူးကွာ”

“ဟေ့...ပါပေစေ ဘီလ်၊ ငါက သူတကာပိုက်ဆံထက် ဘော့ပရစ်တီး ပိုက်ဆံကို ပိုလိုချင်တာကွ၊ မစွတာစမစ်လည်း ရှိသားပဲ၊ ဒီတစ်ခါ ဒီကောင် လိမ်ကွက် ညာကွက် ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး”

ဂျော့ချ်ကဲဘားလ်ကပြောတော့ ဘော့ပရစ်တီးက အင်မတန်နိမ့်ချတဲ့ လေသံနဲ့ ...

“အေးပါ၊ ငါကလည်း ငါတတ်နိုင်သလောက်ကလေးနဲ့ ဒါနပြုချင် လို့ ဒီအသင်းထဲ ဝင်တာပါကွာ၊ မဲပေါက်မှ ပေါက်စေ သဘော မဟုတ်ပါ ဘူး”

ဂျော့ချ်ကဲဘားလ်က ကျုပ်တို့မျက်နှာတွေကို ကြည့်ပြီး မျက်စိ တစ်ချက် ပစ်၊ မျက်စိတစ်ချက် မှိတ်ပြရင်း ...

“ခိုးလို့ရတဲ့ ငွေဖြစ်ပါစေ၊ လိမ်လို့ ညာလို့ ရတဲ့ငွေ ဖြစ်ပါစေ ... ပိုက်ဆံဟာ ပိုက်ဆံပါပဲ၊ ဒီတော့ ဘော့ကို အသင်းဝင်အဖြစ်နဲ့ လက်ခံလိုက် ကြပါကွယ်”

လို့ မချိုမချဉ် မျက်နှာထားနဲ့ ပြောတယ်။ သည်တော့ ဘယ်တော့မှ သူများ အတင်အစီးမခံတတ်တဲ့ ဘော့ပရစ်တီးကလည်း ချက်ချင်းပဲ ...

“အေး ... မင်းလို ကိုယ်ချင်းစာတတ်တဲ့လူ တို့ရွာမှာ များများရှိဖို့ လိုတယ်ကွဲ့”

လို့ ပြန်ပက်ရင်း သူ့ဘီယာခွက်ကို သူ သွက်သွက်မော့ပြီး ခပ်သုတ် သုတ် ပြန်သွားလေရဲ့။ သာသာနဲ့ နာနာနှက်သွားတဲ့ ဘော့ပရစ်တီးရဲ့စကား ကို ဂျော့ချ်ကဲဘားလ်ဟာ ချက်ချင်း နားမလည်သေးဘူး။ သည်ကောင် ဘာ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ သည်စကား ပြောသွားပါလိမ့်ဆိုတာ ကျုပ်က ရှင်းပြတော့မှ သူတော်တော် ဒေါသထွက်ပြီး ရှက်ရှက်နဲ့ အိမ်ပြန်သွားတယ်။ တစ်နေ့ သိ စေ့မယ်ပေါ့လေ။

သည်လိုနဲ့ အပတ်စဉ် ငွေစုလာလိုက်ကြတာ ခရစ္စမတ်မတိုင်မီ တစ်ပတ်လောက်အလိုကျတော့ စမစ်က တော်လောက်ပြီ၊ ငွေပြည့်စုံပြီဆိုပြီး မြို့ပေါ်ကို ဈေးဝယ်ဖို့ တက်သွားတယ်။

အကြိုနေ့မတိုင်မီ နှစ်ရက်အလိုမှာ မဲနှိုက်ရမှာမို့ ကျုပ်တို့တစ်တွေ ပန်းဂေါ်ဖီဆိုင်ကို သွားကြတယ်။ ဆိုင်ရဲ့ အလယ်တည့်တည့်မှာ စားပွဲကြီး

တစ်လုံးထားပြီး မဲတောင်းကြီးက စားပွဲကြီးပေါ်မှာ အခန့်သား။

ရောင်စုံ ပန်းစက္ကူတွေနဲ့ ခရစ္စမတ်ပွဲတော်ရဲ့အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်တဲ့ သံလွင်ရွက်ကလေးတွေနဲ့ လှလှပပ ပြင်ဆင်ထားတယ်။

တောင်းကြီးထဲမှာ ကြက်ဆင်လှလှကြီး တစ်ကောင်၊ ငန်းဝဝကြီး တစ်ကောင်၊ ဝက်အူချောင်းက သုံးပေါင်၊ ဝီစကီပုလင်း၊ ဘရမ်ဒီပုလင်း၊ ရမ်ပုလင်း၊ ဂျင်ပုလင်း၊ ဝိုင်ပုလင်းတွေ သိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး ဝိုင်းရံ ထားတယ်။

မြင်ရတာနဲ့ကို သွားရည်ကျစရာကြီးပါ။ လူတွေကလည်း သူတို့ နှိုက် ရမယ့် ပစ္စည်းကို ဟိုကိုင်ကြည့် သည်ကိုင်ကြည့်နဲ့ပေါ့လေ။ ကြာတော့ ညစ် ပေကုန်မှာစိုးလို့ ဆိုင်ရှင်စမစ်က ပေးမကြည့်တော့ဘဲ တောင်းအဖုံးကို ပိတ် ထားလိုက်တော့တယ်။

“မဲက ဘယ်လို နှိုက်ရမှာတုံးဗျ”

ရွာရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ပန်းပဲဆရာကြီး ဂျန်ဘစ် က မေးလိုက်တော့ စမစ်က ပြန်ဖြေတယ်။

“တို့ရွာက အိမ်ထောင်စု ၂၃ စုအတွက် စာရွက်ကလေးတွေ ၂၃ ရွက် ဖြတ်ရမယ်။ စာရွက်တစ်စုစီပေါ်မှာ နံပါတ် တစ် ကနေပြီး နှစ်ဆယ့်သုံး အထိ ဂဏန်းရေးရမယ်။ ရေးပြီး စာရွက်ကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လိပ်မယ်။ ပြီး တော့ ဟောဒီစက္ကူအိတ်ထဲမှာ ထည့်မယ်။ အိတ်ကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကိုင် ထားပြီး အိမ်ထောင်တစ်စုအတွက် မဲလိပ်တစ်လိပ်စီ နှိုက်ရမယ်။ အဲဒါ မဲလိပ် နံပါတ် ၁ ကို ရသွားတဲ့လူဟာ မဲပေါက်တာပဲ။ ဒါပဲ။ သဘောပေါက်ကြ ရဲ့လား။”

အားလုံးကပဲ သဘောပေါက်ပါတယ်။ လက်ခံပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဆိုင်ရှင်စမစ်က စက္ကူစ ၂၃ စ ကတ်ကြေးနဲ့ ဖြတ်၊ ခဲတံ ကို တံတွေးဆွတ်ပြီး နံပါတ်တွေအစဉ်အတိုင်း ထင်ရှားအောင်ရေးတယ်။ ဘေးလူတွေကလည်း အမှားအယွင်းမရှိအောင် သေသေချာချာ ဝိုင်းကြည့် နေကြတယ်။

နံပါတ်တွေအားလုံး ရေးပြီး တစ်စုစီ မဲလိပ် လိပ်တယ်။ အားလုံးလိပ် ပြီးတော့ ထပ်ရေသေးတယ်။ ၂၃ ခုပဲ။ အဲဒီတော့မှာ စမစ်က မဲလိပ်ထည့် မယ့် စက္ကူအိတ်ကို အထဲမှာ ဘာမှမရှိကြောင်း အားလုံးကို ပြသေးတယ်။

ပြီးမှ မဲလိပ် ၂၃ လိပ်ကို အဲသည် အိတ်ထဲထည့်ပြီး အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ ...

“ကိုင်း ... ကျေနပ်ကြပြီလား၊ မကျေနပ်ရင် ခုကတည်းက ပြောကြ နော်၊ နောက်မှ စာရင်းမရှုပ်ကြနဲ့။”

အားလုံးကပဲ ကျေနပ်ကြောင်းပြောတယ်။ သည်တော့ စမစ်က မဲလိပ် တွေကို အိတ်ထဲထည့် လက်နဲ့ ထိုးမွှေပြီးတော့...

“နံပါတ် ၁ ရတဲ့လူ မဲပေါက်တယ်နော်၊ သေသေချာချာမှတ်ထားကြ၊ ကဲ ... ဘယ်သူက စ နှိုက်မလဲ၊ လာကြ လာကြ”

အဲသလိုဆိုကာမှ အနားဝိုင်းနေတဲ့ လူတွေဟာ ရုတ်တရက် နောက် ရှုခနဲဆုတ်သွားကြတယ်။ သူတို့ဟာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး သူ အရင်နှိုက်နိုး၊ ငါ အရင်နှိုက်နိုးနဲ့ စောင့်နေကြတယ်။ အများ ကြီးထဲက နှိုက်တာထက် မဲလိပ်နည်းနည်းကျန်မှ နှိုက်တာက ပေါက်မဲနဲ့ နီးစပ်မယ် ထင်နေကြတယ်။

“ကဲ ... လာ နှိုက်ကြလေ၊ တစ်ယောက်ယောက်က စပြီး နှိုက်ရတော့ မယ့်ဥစ္စာ နှိုက်လိုက်ရောပေါ့”

ဘော့ပရစ်တီးက သူ့ကိုနှိမ်ထားတဲ့ ဂျော့ချ်ကဲဘားလ်ကိုကြည့်ပြီး ...

“သွားနှိုက်လေ ဂျော့ချ်၊ မင်း မဲပေါက်တယ်လို့ ငါ ညကတောင် အိပ်မက် မက်သေးတယ်”

“မင်းဟာမင်း သွားနှိုက်ပါလားကွ၊ မင်း ငါ့ကို ဆရာလုပ်စရာ မလို ပါဘူး”

ဂျော့ချ်က ပြန်ဟောက်တော့ ဘော့ပရစ်တီးက ခေါင်းတွင်တွင် ယမ်း ရင်း ...

“မဲနှိုက်တဲ့နေရာမှာ ငါက ကံမရှိဘူးကွ၊ ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ ဟင်န ရီဝေါ့ကား အရင်နှိုက်၊ ဒါက သူအကြံပြုတဲ့ ကိစ္စပဲ၊ သူပြီးရင် ငါနှိုက်မယ်၊ လုပ်ကွာ ... လုပ်ကွာ မြန်မြန်ပြီးအောင်”

ဟင်နရီဝေါ့ကားက လာကိုင်တဲ့ ဘော့ပရစ်တီးရဲ့ လက်ကို ခါထုတ် လိုက်ပြီး ...

“မြန်မြန်ပြီးချင်ရင် မင်း အရင်ဆုံး နှိုက်ပါလားကွ၊ ဘာ သူများ လာ တိုက်တွန်းနေရတာလဲ”

သူ့ကို ဘယ်သူကမှ စကားအကောင်းမပြောကြပေမဲ့ ဘော့ပရစ်တီး

က စိတ်ဆိုးဟန်မပြဘဲ ရယ်ကျဲကျဲလုပ်နေတယ်။

မဲအိတ်ကိုလည်း ဘယ်သူကမှ စ မနှိုက်ကြဘူး။ အားလုံးကပဲ (သူတို့ မလုပ်ချင်တဲ့အလုပ်) ဘော့ပရစ်တီးကို စ နှိုက်စေချင်နေကြတယ်။

သည်ကောင် မြန်မြန်နှိုက်၊ သူ မပေါက်မှန်း မြန်မြန်သိပြီး မြန်မြန် သည်ကနေ ထွက်သွားလေ ကောင်းလေပဲလို့ သဘောထားနေကြတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ဘော့ပရစ်တီးကပဲ အလျော့ပေးပြီး သူပဲ စ နှိုက်ပါ မယ်လို့ သူ့အိတ်ထဲက လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည် ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ဆိုင်ရှင် စမစ်ကို ကမ်းပေးရင်း ပြောတယ်။

“ကိုင်း ... ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်ပဲ စ နှိုက်မယ်၊ ဒီလက်ကိုင်ပဝါနဲ့ ကျုပ်မျက်လုံးကို စည်းပေးပါ”

သည်တော့ ဆိုင်ရှင် စမစ်က ...

“မျက်နှာစည်းဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ အိတ်ထဲ မင်းမြင်ရတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ မြင်ရလည်း ဘယ်မဲလိပ် ပေါက်မဲနံပါတ် ၁ ဆိုတာ မင်း သိနိုင်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“အို ... စည်းမှာသာ စည်းပေးပါ။ မစ္စတာစမစ်ရာ၊ ဒါမှ သင်းတို့ ကျုပ်ကို မဟုတ်တမ်းတရမ်း ပြောချင်နေတဲ့ အကောင်တွေ အပြစ်ရှာလို့ မရအောင်”

စမစ်ဟာ ဘော့ပရစ်တီး ဆန္ဒအတိုင်း သူ့မျက်နှာကို စည်းပေးလိုက် ရတော့တယ်။ အဲသည်အခါ ဘော့ပရစ်တီးက အိတ်ထဲက မဲတစ်လိပ် နှိုက် လိုက်တယ်။

လူတွေဟာ တစ်ယောက်အသက်ရှူသံ တစ်ယောက်ကြားနေကြ တယ်။ ဘော့ဟာ သူ့နှိုက်လိုက်တဲ့မဲလိပ်ကို စမစ်ကို လှမ်းပေးလိုက်ရင် ...

“ဖွင့်ကြည့်ပေးပါ မစ္စတာစမစ်၊ ဘိတ်ချေးနံပါတ် ၂၃ နေမှာပဲထင် ပါရဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်က မဲနှိုက်လို့တော့ ဘယ်တုန်းကမှ မပေါက်ခဲ့ဖူးပါဘူး”

ဆိုင်ရှင်စမစ်က ဘော့ရဲ့မဲလိပ်ကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ဖြေကြည့်တယ်။ မဲလိပ်ပြန်သွားပြီး အထဲက နံပါတ်ဂဏန်းကို မြင်ရတယ်ဆိုရင်ပဲ သူ့မျက်နှာ သွေးဆုတ်သလို ဖြူဖွေးသွားပြီး မျက်လုံးတွေဟာ ကဏန်းမျက်စိတွေလို ပြူးထွက်လာတော့တယ်။ သူ့လည်မျိုကို တစ်ယောက်ယောက် ညှစ်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ။ သူ့အသံကလည်း မထွက်တထွက် အက်တက်တက်နဲ့။

“နံပါတ်မှာ တစ် ... တစ် ပေါက်သွားပြီ၊ ဘော့ပရစ်တီး ပေါက်သွား ပြီ၊ ဘော့ပရစ်တီး ပေါက်သွားပြီကွဲ့။”

ကြေကွဲဝမ်းနည်းသံကြီးနဲ့ ပြောလိုက်တော့ လူနာအသက်ငင်နေတုန်း လူတွေဟာ ငြိမ်ကြည့်နေကြပြီး အသက်လည်း ထွက်သွားရော ဗြဲခနဲ အား လုံး ဝိုင်းငိုကြသလို တကတည်း ကျုပ်တစ်သက်မှာ သည်လောက် ဆူညံတဲ့ အသံမျိုး ကျုပ်တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူးဗျာ။ လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ သူ့ထက် ငါ အသံကုန်ဟစ်ပြီး ဘာတွေပြောနေကြမှန်း မသိပါဘူး။

ဘီလ်ချမ်းဘားစ်ဆိုတာ တစ်ခါတည်း စိတ်ဖောက်ပြန်သွားသလိုပဲ။ တစ်ခန်းလုံးအနံ့ လျှောက်ပြေးနေလေရဲ့။ ဆိုင်ရှင်စမစ်ဟာ ကြံရာမရဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံးတော့ စားပွဲတစ်ခုပေါ် ခုန်တက်ကာ ...

“တိတ်ကြ တိတ်ကြ၊ ကျုပ်ဆိုင်နာမည် အပျက်မခံနိုင်ဘူး၊ ဘော့ပရစ် တီးဟာ မှန်မှန်ကန်ကန် ပေါက်တာ အားလုံးအမြင်ပဲ၊ ဘာလို့ ဒါလောက် တောင် ဆူဆူညံညံ ဖြစ်နေရတာလဲ၊ ရှက်ဖို့ကို ကောင်းရော”

ဘော့ပရစ်တီးကတော့ သူမဲပေါက်တယ်ဆိုတာကို ယုံတောင် မယုံ နိုင်ဘူးတဲ့၊ လူတွေက သူ့ကို ဝိုင်းပြီး မသမာတဲ့စိတ်ထားနဲ့ ကျီစားနေကြ တယ်လို့ ထင်မိသတဲ့။

ဆိုင်ရှင်စမစ်က မဲပေါက်တဲ့စာရွက်ကို မျက်စိအောက် ထိုးပြတာ တောင် မကြည့်ဝံ့ဘဲ လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ဖုံးထားတယ်။ နောက်ပြီး ဝမ်းနည်း ပန်းနည်း လေသံနဲ့ ...

“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို ကျီစားနေကြတာ ကျုပ် သိပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ လက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်ရတဲ့ ကျုပ်လိုဆင်းရဲသားလေးကို ဒီလောက်ထိတော့ မရွတ်နောက်သင့်ပါဘူး”

မစ္စတာစမစ်ဟာ ဘော့ပရစ်တီး မဲပေါက်တယ်ဆိုတာကို သူယုံအောင် သေသေချာချာ ပေါက်မဲပြပြီး မနည်းပြောယူရတယ်။ သည်တော့လည်း ဘော့ပရစ်တီးရဲ့မျက်နှာ ယောင်တိယောင်တောင် ဖြစ်နေတာမျိုးလည်း ကျုပ် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ သူဟာ မျက်လုံးကို ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လုပ်လိုက်၊ လက်ထဲက မဲစာရွက်ကိုကြည့်ပြီးတော့ ခေါင်းခါခါ၊ လည်ခါခါလုပ်လိုက်နဲ့ ဖြစ်နေတော့ ဆိုင်ရှင်စမစ်က စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ သူ့ကျောကို နာနာတစ် ချက်ပုတ်ပြီး ဘရန်ဒီတစ်ခွက် တိုက်လိုက်တော့မှ သူဟာ ပြူးတိပြူးကြောင်

ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ ဆိုင်ရှင်စမစ်ကို သည်လိုတရားမျှတစွာ စီမံပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဘာညာနဲ့ မိန့်ခွန်းခြွေပြီး မဲပေါက်တဲ့တောင်းကြီး ပခုံးပေါ်ပင့်တင်ရင်း ကျုပ်တို့တစ်တွေကို ဝင့်ကြွားစွာကြည့်ပြီး ...

“အမယ်လေး ... လေးလိုက်တာဗျာ၊ အိမ်ကိုမှ ရောက်အောင် သယ် နိုင်ပါ့မလား မသိဘူး၊ အားလုံးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... သွားပြီဗျို့။”

လို့ နှုတ်ဆက်ခဲ့သေးသဗျ။ သည်တော့ အပေါက်ဝမှာ စိတ်ဓာတ် အကျကြီး ကျပြီး ရပ်နေတဲ့ ပိတာဂါးတင်းက ...

“မင်း ... မဲပေါက်တဲ့ ပုလင်းတွေထဲက တစ်လုံးနှစ်လုံးလောက် ကရုဏာကြေးအဖြစ် ကျုပ်တို့ကို တိုက်ကျွေးပစ်ခဲ့ဖို့ ကောင်းတာပေါ့ဗျ”

လို့ လှမ်းပြောလိုက်တော့ မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ထွက်သွား တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ အပေါက်ဝ ကျော်တော့မှ လှည့်ကြည့်ပြီး တစ်ခန်းလုံး ရှိ လူတွေကို မျက်နှာကျောတင်းတင်းနဲ့ ကြည့်ရင်း ...

“ခင်ဗျားတို့မို့လို့ ကျုပ်ကို ခွေးပြော ဝက်ပြော ပြောပြီးကြတော့မှ ခုလို အရှက်မရှိ တောင်းဝံ့တာများ အံ့ဩဖို့ကောင်းတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားတို့ ပြောသလို တစ်ပြားမှမတန်ပေမဲ့ လူမာနတော့ ရှိပါသေးတယ်ဗျ၊ ခုကိစ္စ ဟာလည်း ဘယ်သူမှ မဲအိတ်ကို အရင်မနှိုက်ချင်ကြဘူးဆိုလို့ ကျုပ် နှိုက်ရ တာပါ။ ခင်ဗျားတို့အားလုံးက ကျုပ်ကို စေတနာမရှိသလိုပဲ ခင်ဗျားတို့ အား လုံးကို ကျုပ်က စေတနာမရှိဘူးဗျ”

လို့ ပြောပြီး လေးလေးပင်ပင်ရှိတဲ့ တောင်းကြီး တအိအိထမ်းပြီး သူ့ အိမ် အမြန်လှမ်းသွားလေရဲ့။

ဘီလ်ချမ်းဘားစ်က မစားရ ညော်ခဲဆိုသလို ထိုင်ရာက ထပြီး တံခါး ပေါက်က လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသေးတယ်။ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့လူတွေအားလုံးဟာ ငူတူတူ ငိုငိုတိုငိုကြီးတွေနဲ့ ကြက်နာကြီးတွေ ပိုးထိထားသလို ဖြစ်နေကြ တယ်။

ဪ ... သူတို့ရဲ့ ချွေးနည်းစာလေးတွေ လပေါင်းများစွာ စုဆောင်း ပြီး တစ်ရွာလုံးရဲ့ မေတ္တာအိုးကြီး ဘော့ပရစ်တီးကို ပူဇော်လိုက်ရပေသကဲ့။ အဆိုးဆုံး ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရတာကတော့ သည်မဲလိပ်တွေကို တစ်ယောက်မှ မနှိုက်လိုက်ရဘဲနဲ့ စတယ်ဆိုကတည်းက ဒေါက်ခနဲ ဆော်ထည့်သွားတာ။ သူတို့ဟာ ထိခနဲဆို ကွဲကျန်ရစ်ခဲ့ကြတာပဲ။ သည်လောက် မြန်မြန်ကြီး

ဘော့ပရစ်တီးလက်ထဲ ရောက်သွားတာဟာ မကျေနိုင် မချမ်းနိုင် ဖြစ်စရာ အကောင်းဆုံးပေါ့။ ဒါတွေကိုမြင်ရတော့ ဆိုင်ရှင်စမစ်က သူတို့ကို တတ်နိုင် သလောက် ဖျောင်းဖျနှစ်သိမ့်ရှာပါတယ်။

“ဒါတော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ မင်းတို့ထက် သတ္တိရှိလို့ ဘယ် သူမှ စ မနှိုက်ဝံ့တဲ့ဟာကို သူက နှိုက်သွားတာပဲ။ မင်းတို့ကို အရင်နှိုက်ပါ လို့တောင် ခမျာက ပြောရှာသားပဲ။ ဟေ့ ... ဟင်နရီဝေါ့ကားနဲ့ ဂျော့ချ် ကဲဘား ငါပြောတာ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ဟင်နရီဝေါ့ကားက စိတ်ထိခိုက်လွန်းလို့ ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြော နိုင်ပေမဲ့ ဂျော့ချ်ကဲဘားလ်ပါးစပ်က မကြားဝံ့ မနာသာတွေ ပြောဆိုအော် ဟစ်နေတော့ စမစ်က သူ့ကို သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် တိတ်ခိုင်းပေမဲ့ မတိတ်တဲ့ အတွက် ဆိုင်အပြင်ဘက်ကို ဆွဲထုတ်ခံရတယ်။

အဲသည်လိုဖြစ်နေကြတုန်းမှာ ထင်းရှူးသေတ္တာ တစ်လုံးပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတဲ့ စက်ချုပ်သမား ဒစ်ကီဝိဒ်ဟာ လက်ဝါးပေါ် မေးတင်ပြီး နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားနေရာက သူ့တင်ပါးကို ကင်းထိုးလိုက်သလို ဟားခနဲ အော်ပြီး ထိုင်ရာက အလန့်တကြား ခုန်ထလိုက်တဲ့အတွက် ဆိုင်ရှင်စမစ်က “ဟေ့လူ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဒစ်ကီဝိဒ်က မျက်စိကို စုံမှိတ်ပြီး နှစ်ချက်သုံးချက် ခုန်လိုက်ရင်း

“ငါသိပြီကွ၊ ငါသိပြီ၊ ဘယ်မလဲ ဟိုအိတ်”

“ဘာအိတ်လဲ”

စမစ်က မေးတော့ ...

“ဟို မဲလိပ်တွေ ထည့်တဲ့ စက္ကူအိတ်လေဗျာ”

သည်တော့ ဘီလ်ချမ်းဘားစ်က မီးလင်းဖိုဘက် မေးထိုးပြပြီး

“ဘော့ပရစ်တီးကို ထည့်ပစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ဟိုအထဲမှာပေါ့”

“ဘာပြောတယ်၊ အဲဒါမှ သေသေချာချာ နာပြီဟေ့၊ နာပြီကွ”

ဒစ်ကီဝိဒ်က ဗလုံးဗထွေး ပြောတော့ ဘီလ်ချမ်းဘားစ်က ဒေါပွပွနဲ့

“ဟိတ်ကောင် အင်္ဂလိပ်စကားကို အင်္ဂလိပ်နားလည်အောင် ပြောစမ်း

ပါကွ၊ ဘာနာတာလဲ”

ဒစ်ကီဝိဒ်ဟာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်ပြီး သူ့လက်ဖဝါး ကို သူ့လက်သီးနဲ့ ထုကာ ထုကာ ...

“ပြောမယ်ကွ ပြောမယ် ... မဲလိပ်စက္ကူအိတ်ကို ဘယ်မအေလင်က မီးဖိုထဲ ပစ်ချလိုက်ရတာလဲ၊ ဘယ်သူက ခိုင်းလို့လဲကွ ဟေ ... ကဲ ခုတော့ သိပ်နောက်ကျသွားပြီ”

“ဘာနောက်ကျတာလဲ ဒစ်ကီ၊ ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါဟ”

“ကိုင်း ... လထူလထိုင်းတွေ သေသေချာချာ နားထောင်၊ ငါပြော ပြမယ်၊ ဘော့ပရစ်တီးဟာ မဲလိပ်စက္ကူအိတ်ထဲ နှိုက်လိုက်တယ်ဆိုကတည်း က သူ့လက်ထဲမှာ မဲလိပ်တစ်ခုပါပြီးသားကွ၊ နံပါတ်ဝမ်းလို့ အချောင်းတစ် ချောင်းထဲ ရေးထားတဲ့မဲလိပ်၊ တို့တစ်တွေ မစွတာစမစ် မဲလိပ် လိပ်နေတာ ဝိုင်းကြည့်နေကြတုန်း ဒီကောင် သူ့မဲလိပ် သူရေးပြီး လက်ချောင်းနှစ်ခုထဲ ကပ်ထားတာကွ၊ နားလည်ကြပြီလား နွားတွေ”

သည်တော့မှ နားလည်ကြပြီးတော့ လူမိုက်နောက်မှ အကြံရကြပြီး လက်ချောင်းတွေ မီးလောင်မှာတောင် ဂရုမစိုက်နိုင်ကြတော့ဘဲ ဘာအဓိပ္ပာယ် လဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ်မသိ၊ မီးထဲမှာ မဲလိပ်စက္ကူတွေကို ယက်ပြီး ရှာကြတယ်။ မဲလိပ်ခြောက်ခုတော့ ပြန်ရပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ နံပါတ်တစ်ပါတဲ့ဟာတော့ မဟုတ် ဘူး။ သည်တော့ကာ အားလုံးသံပြိုင် ဆူကြ ပူကြပြီးတော့ ဘော့ပရစ်တီးကို ဘာလုပ်မယ်၊ ညာလုပ်မယ်နဲ့ ပြောကြ ကြိမ်းကြတယ်။ သည်တော့ ဆိုင်ရှင် စမစ်က ...

“မင်းတို့ သူ့ကို ဘာမှ သွားလုပ်လို့မရဘူးကွ၊ မင်းတို့မှာ ဘာလက် ဆုပ်လက်ကိုင်မှ သက်သေပြနိုင်စရာ မရှိကြဘဲ၊ နောက်ပြီး အခုဟာက ဒစ် ကီဝိဒ်ရဲ့ အတွေးသက်သက်ပဲ ဥစ္စာ”

လူတွေက စမစ်ပြောတာ လက်မခံနိုင်ဘဲ ငြင်းကြ ခုံကြသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘီလ်ချမ်းဘားစ်က သူတို့ကို မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြပြီး တိတ်တိတ် နေကြဖို့ လက်ရိပ်ပြတယ်။ အားလုံးငြိမ်းတော့ ဆိုင်ရှင်စမစ်က အိမ်ထဲဝင် အသွားမှာ ဘီလ်က တိုးတိုး ကျိတ်ပြောတယ်။

“ကိုယ့်လူတို့ စိတ်မပျက်ကြနဲ့၊ ကျုပ်တို့ မဲတောင်းကြီးကို ဘော့ပရစ် တီး ဆီက ရတဲ့နည်းနဲ့ ပြန်ယူမယ်။ စမစ် မသိစေနဲ့၊ သူက သူ့လုပ်နည်း မှန်တယ် ထင်နေတာ”

“ဒါဖြင့် အခုပဲ သွားယူကြမယ်၊ တို့လူသိုက်က အများကြီး၊ ဒင်း ခံ နိုင်မလား”

စစ်ပြန် ရဲဘော်ဟောင်းကြီး ပီတာဂါးတင်းက မဟုတ်မခံချင်စိတ်နဲ့ ပြောတော့ ဒစ်ကီဝိဒ်က ခေါင်းခါပြီး ...

“ဒီလို လုပ်လို့မရဘူးလေ၊ တို့ကို သူက တရားဥပဒေနဲ့ကိုင်မှာပေါ့ကွ၊ ဒင်းက ဒါမျိုး အကျပ်ကိုင်ဖို့က ဝါသနာပါသနဲ့။”

သူတို့ဟာ ဆိုင်ပိတ်ချိန်ရောက်တဲ့အထိ ဘယ်လိုလုပ်ရကောင်းမလဲလို့ ခေါင်းချင်းဆိုင် တိုင်ပင်ကြပေမဲ့ အဖြေမရဘူး။ ဆိုင်ပိတ်တော့ ဆိုင်အပြင်ဘက်မှာ ဆက်ပြီး ဆွေးနွေးကြသေးတယ်။ စိတ်မရှည်တဲ့လူတွေ၊ စိတ်ပြေလွယ်တဲ့ လူတွေကတော့ တစ်ယောက်တည်း၊ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ၊ သုံးယောက်တစ်တွဲ စသည်ဖြင့် တစ်စ တစ်စ အိမ်ပြန်ကုန်ကြတော့ နောက်ဆုံး လူလေးယောက်ပဲ ကျန်တော့ခါမှ ဟင်နရီဝေါ့ကားက အင်မတန် ပညာသားပါတဲ့ အကြံတစ်ခု ရလာတယ်။

“ဟေ့ မနက်ဖြန်ညနေကျရင် တို့အထဲက တစ်ယောက်လောက်က ဘော့ပရစ်တီးကို ဒီဆိုင်ရောက်အောင် ခေါ်ခဲ့ပြီး တစ်ပုလင်းထောင်ပေးထားလိုက်ကွ၊ နောက်နှစ်ယောက်က ဘော့ပရစ်တီး ဒီမှာရှိနေတဲ့အချိန်မှာ သူ့အိမ်ရှေ့သွားပြီး ရန်ဖြစ်သတ်ပုတ်နေဟန် ဆောင်ရမယ်၊ ဒီတော့ အင်မတန် စပ်စုတတ်တဲ့ ဘော့ပရစ်တီးမယားနဲ့ သားသမီးတွေ အိမ်ရှေ့ထွက်လာပြီး မင်းတို့ရန်ဖြစ်တာကို ကြည့်နေတုန်းမှာ ကျန်တဲ့တစ်ယောက်က သူတို့အိမ် နောက်ဖေးပေါက်ဝင်ပြီး မဲတောင်းကြီးကို သုတ်ခဲ့ရုံပဲ၊ ကဲ ... မကောင်းဘူးလား။”

ဟင်နရီရဲ့ အကြံကို ဘီလ်ချမ်းဘားစ်က သဘောကျလွန်းလို့ ချီးမွမ်းလိုက်တာ ဟင်နရီဟာ မျက်နှာတောင် ဘယ်လိုထားရမှန်း မသိဘူး ဖြစ်သွားသတဲ့။

“မဲတောင်းကြီးကို ပြန်ရလာတော့ တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲဟေ့”
ဝမ်းသာလုံးဆို့ အသံကြီးနဲ့ ဆမ်ဂျူးက မေးတော့ ...

“မဲပြန်နှိုက်မှာပေါ့ကွ၊ ဒါပေမဲ့ ဘော့ပရစ်တီး မသိစေဘဲ တိုးတိုးတိတ်တိတ် လုပ်ရမှာပေါ့။”

သည်တော့ ဆမ်ဂျူးက ခဲမှန်ဖူးတဲ့ စာသူငယ်လို တစ်စုံတစ်ခု စဉ်းစားမိပြီး ...

“ငါ့သဘောကတော့ တောင်းကြီးကို မီးရှို့ပစ်ပြီး အထဲကဟာတွေကို တုတ်ခုစီသတ်သတ် မဲနှိုက်ရရင် ကောင်းလိမ့်မယ်။ တစ်ယောက်တည်းစုပြီး

ရတာထက် ထိုက်တဲ့လူတစ်ယောက်စီ တစ်ခုစီရတာက ပိုကောင်းတာပေါ့ ကွာ၊ ဒီတုန်း ဘော့ပရစ်တီး လာဦးတော့ ဒါတွေဟာ သူ့ပစ္စည်းပါလို့ ဘာ ပြောနိုင်တော့မှာလဲ၊ တို့မေးလည်း မသိဘူးပေါ့ကွ”

သည်အကြံကို အားလုံးလက်ခံပြီး ကျေနပ်စွာနဲ့ အဲသည်ည အိမ်ကို ပြန်ကြတယ်။ နောက်တစ်နေ့မနက်မှာလည်း ကိုယ်နီးစပ်ရာလူကို သည် ကိစ္စ အသိပေးကြတယ်။

ဟင်နရီကတော့ လူအများဆီ ပေါက်ကြားတာကို မလိုလားဘူး။ နောက်ဆုံး သည်ကိစ္စကိုအကောင်အထည်ဖော်ကြဖို့ တာဝန်အသီးသီး ချကြ ရာမှာ ပီတာဂါးတင်းက ဘော့ပရစ်တီးကို ဆိုင်ခေါ်လာပြီး အရက်တိုက်ဖို့ တာဝန်ကျတယ်။

ထစ်ခနဲဆို စိတ်တိုတတ်တဲ့ နေရာမှာ လူသိများတဲ့ တက်ဒ်ဘရောင်း နဲ့ ဂျိုးစမစ်က ဘော့ပရစ်တီးအိမ်ရှေ့မှာ သတ်ပုတ်ရမယ်၊ အစီအစဉ်ကတော့ အရာရာမှာ အံဝင်ခွင်ကျပါပဲ။ ဘော့ပရစ်တီးက နှစ်ခွန်းပြောစရာတောင် မလိုပါဘူး။ အလွယ်တကူပဲ ပါလာတယ်။

နေဝင်ရီသရောအချိန်မှာ ဘော့ပရစ်တီးဟာ သူ့အိမ်ရှေ့တံခါးကိုမှီ ပြီး စတိုင်နဲ့ ဆေးတံခဲနေတုန်း ပီတာဂါးတင်းက အိမ်ရှေ့ဖြတ်သွားရင်း လမ်း ကြုံသလိုနဲ့ ဆေးလိပ်မီးတောင်းတယ်။

ပြီးတော့ ပီတာက ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ဘော့ပရစ်တီးဟာ မဲအရင်ဆုံး နှိုက်ဝံ့တဲ့ သတ္တိရှိလို့ မဲတောင်းကြီးပေါက်တာကို သူ့အနေနဲ့ အင်တန် ချီးကျူးကြောင်း ပြောပြလေ ဘော့ကလည်း ရင်ကော့ပြီး သူဟာ ဗြိတိန်လူမျိုးပဲ၊ သတ္တိရှိတာပေါ့လို့ ပြန်ပြောသတဲ့။

သည်တော့ ပီတာက ဘော့ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ပန်းဂေါ်ဖီမှာ တိုက် ပါရစေပြောတော့ နှစ်ယောက်သား ညီရင်းအစ်ကိုပမာ တစ်ယောက်ပခုံး တစ်ယောက်ဖက်ပြီး အရက်ဆိုင်ရောက်တော့ လူအများက (ဇာတ်တိုက်ထား ကြတဲ့အတိုင်း) ဘော့ပရစ်တီးကို ဆီးပြီး ကလေးဗြူရီရွာရဲ့ သူရဲကောင်း ကြီးပမာ ထောမနာပြုကြ၊ ဒကာခံကြနဲ့ပေါ့လေ။ ဘီလ်ချမ်းဘားကတော့ ဘော့ပရစ်တီးကျောကုန်းကို အသာအယာ လက်နဲ့သပ်ပြီး ကုသိုလ်ထူးလို့ မဲတောင်းကြီးပေါက်တာ ဘယ်သူ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲလို့ ပြောတော့ ဘော့ ကလည်း မျက်နှာကိုမော့ပြီး ဟုတ်တယ်ဟေ့ ... ဘယ်သူ ဘာတတ်နိုင်မှာ

လဲလို့ ပြန်ပြောသတဲ့။

အဲသည်အချိန်မှာ လူတွေဟာ ရန်ဖြစ်သံ ဆူဆူညံညံ ဘယ်တော့ကြားရမလဲလို့ လည်တဆန့်ဆန့်နဲ့ပေါ့လေ။ တစ်ပုလင်းကုန်လို့ ဘော့က အိမ်ပြန်မယ်လုပ်တော့ ဘီလ်က နောက်တစ်လုံး ဒကာခံပါရစေဆိုပြီး ဆွဲထားတယ်။

နောက်တစ်ပုလင်းကတော့ ဆမ်ဂျိုး၊ အဲဒါကုန်လို့ နောက်တစ်ကျော့ပြန် ဘီလ်ချမ်းဘားက တိုက်မယ်လုပ်ပြန်တော့ ဘော့ဟာ တားမရတော့ဘူး။

သူ့မိန်းမ မျှော်နေရော့မယ်ဖြစ်တဲ့အတွက် ပြန်ရမယ်လို့ပြောပြီး သူ့အင်္ကျီစကို ဆွဲထားတဲ့ ဘီလ်ရဲ့လက်ကို ပုတ်ထုတ်လိုက်ပြီးတော့ စားပွဲပေါ်တင်ထားတဲ့ ဆမ်ဂျိုးရဲ့ဆေးလိပ်ကို သူ့ဟာလို ကောက်ထည့်ပြီး ထွက်သွားတော့တယ်။ ဘော့ပရစ်တီး ဝေးဝေးရောက်သွားတော့မှ ဘီလ်ချမ်းဘားက အခန်းထဲကလူတွေကို ...

“ဟေ့ ... ဒီကောင်ပြန်လာပြီး သူ့မဲတောင်းကြီး ပျောက်သွားတယ် ဘာညာပြောရင် ဘယ်သူမှ မသိဘူးလို့ ပြောကြနော်”

“အေးပါကွာ၊ ဟင်နရီကသာ တောင်းကြီး ချောချောမောမော ရခဲ့ပါစေ ဆုတောင်းရတာပဲ၊ ဒါမှ တို့ သေနာကောင်ကို အရက်ပသလိုက်ရတာတွေ အလဟံသမ မဖြစ်မှာ”

“ဒါနဲ့ ဟင်နရီက ဘယ်တော့လာမှာလဲကွ”

ဒစ်ကီဝိဒ်က မေးတော့ ဘီလ်ချမ်းဘားက ...

“လာတော့မှာပါကွ၊ ရောက်ဖို့တော့ သင့်နေပြီ”

သူတို့ အဲသည်လို ပြောကြပြီး ၅ မိနစ်လောက် အကြာမှာ ဟင်နရီဟာ ဆိုင်ထဲကို ယိုင်တိယိုင်တိုင်နဲ့ ပန်းလျလျဝင်လာတယ်။ ဦးထုပ်က ခေါင်းပေါ်မှာ ရွဲ့ရွဲ့စောင်းစောင်း၊ မျက်နှာမှာလည်း သွေးသံရဲ့ရဲ့ အစင်းသုံးချောင်းနဲ့ သူဟာ ဘီလ်ရိုရာစားပွဲရှေ့ ကမန်းကတန်း လာရပ်ပြီး ခုနလေးတင်မှ ဖြည့်ထားတဲ့ ဘီယာခွက်ကို တအားကောက်မော့လိုက်တယ်။ ဘီလ်က သူ့ကို တအံ့တဩ မော့ကြည့်ရင်း ...

“ဘယ် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဟင်နရီ၊ မဲတောင်းကြီးမရခဲ့ဘူးလားကွ”

ဟင်နရီ သူ့ဦးခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ မှေးကိုင်လိုက်ပြီး စိတ်ပျက်ညှိုးငယ်စွာနဲ့ ညည်းညူရင်း ခေါင်းခါပြတယ်။ ဘီလ်က သူ့ကို အပြစ်တင်

တော့ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့

“တိတ်စမ်း၊ မင်းတို့က ဒီမှာအခန့်သားထိုင်ပြီး အရက်ကလေး တမြေမြေ နဲ့ အပြစ်ပြောနေ၊ ငါလည်း တတ်နိုင်သလောက် အကောင်းဆုံးကြိုးစားတာ ပါပဲ၊ အစတုန်းကတော့ အားလုံးအဆင်ပြေတယ်ကွ၊ တက်ဒ်ဘရောင်းနဲ့ ဂျိုး စမစ် သူတို့အိမ်ရှေ့မှာ သတ်ကြပုတ်ကြတယ်ဆိုရင်ပဲ ဘော့မိန်းမရယ်၊ သူ့ခယ်မနဲ့ ကလေးတွေရယ် အိမ်ရှေ့ပြေးထွက်လာပြီး ကြည့်ကြတယ်။ သူတို့လည်း အိမ်ရှေ့ထွက်သွားရော ငါလည်း နောက်ဖေးပေါက်က အသာ ကုန်းဝင်ပြီး မီးဖိုချောင်ထဲမှာ မဲတောင်းကြီးရှာနေတုန်း အိမ်ရှေ့ကပြန်လာတဲ့ ခြေသံတွေ ကြားရတယ်။ ငါလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်ပြီး မီးဖိုချောင်ထဲ လည်း ပုန်းစရာနေရာ မရှိတာနဲ့ အနီးဆုံး အိပ်ခန်းတစ်ခန်းထဲ အင်မတန် နံတဲ့ ခုတင်တစ်လုံးအောက် ဝင်ပုန်းနေရတာပေါ့”

ဟင်နရီက ပြောရတာမောလို့ ခဏ နားတယ်။

“ဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

ဘီလ်က သိချင်ဇောနဲ့ တွန်းမေးတော့ ဟင်နရီဟာ နံဘေးက လူတွေ ကို ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ ကြည့်ပြီး ...

“ဟိုမိန်းမတွေ အိမ်ပေါ်တက်လာကြတယ်ဆိုရင်ပဲ တစ်ခါတည်း အိပ် ခန်းထဲ ဝင်လာကြတာကွ၊ ဘော့မယားဟာ ခုတင်အောက်ငုံ့ကြည့်ပြီး ငါ့ မြင်တယ်ဆိုရင်ပဲ ငယ်သံပါအောင်အော်ပြီး တကတည်း ငါ့မျက်ခွက်ကို လက်သည်းနဲ့ ဆွဲကုတ်တော့တာပဲ”

အားလုံးက သွေးရဲနေသော ခြစ်ရာများနှင့် သူ့မျက်နှာကို ကြည့်၍

“မင်းလုပ်ပုံက ဇာတ်တော့ ရှုပ်ကုန်ပါပြီကွာ”

ဘီလ်က ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် ပြောတော့ ဟင်နရီက ...

“အံ့မယ် ... မင်းကော ငါ့နေရာမှာဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“တစ်ခုခုတော့ ပြဿနာရှင်းအောင် လုပ်ရမှာပေါ့ကွ၊ နို့ မင်းဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာကော ဘော့မိန်းမက သိသလား”

“ဟ ... မသိဘဲနေမလားကွ၊ တစ်ရွာတည်းသားချင်းတွေပဲ ... ငါ့ စိတ်ထင်တော့ ငါတို့အကြံကို ဒင်းတို့က အားလုံး ကြိုသိနေလိမ့်မယ်ကွ၊ ဒါကြောင့် ဘာဖြစ်ရင် ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ သူတို့မှာလည်း အစီအစဉ် ရှိနေ ပုံ ပေါ်သကွ”